

อภินันทนาการ

สำนักหอสมุด

ความพิการทางสังคม

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนเรศวร
วันลงทะเบียน 25 ต.ค. 2556
เลขทะเบียน 16425768
เลขเรียกหนังสือ ป น

56
6298ค
2555

โดย

นางสาวนวพร ชิตหุ้ม

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาออกแบบทัศนศิลป์ ภาควิชาศิลปะและการออกแบบ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

ปีการศึกษา 2555

THE SOCIAL DEFORMED

by

NAWAPORN CHITTHUAM

An Art Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Bachelor of Fine and Applied Arts

Program in Visual Art Design

Department of Art Design

Faculty of Architecture Naresuan University

Academic Year 2012

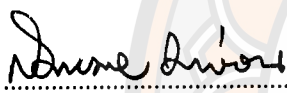
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความพิการทางสังคม” ของ นางสาว นวพร ชิตท้วม เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา

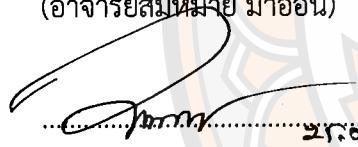

.....ประธาน
(อาจารย์ธีรวุฒิ บุญยศักดิ์เสรี)

.....กรรมการ
(อาจารย์ทวีร์ศมี พรหมรัตน์)

.....กรรมการ
(อาจารย์จิตติ สมบูรณ์เอนก)

.....กรรมการ
(อาจารย์สุรชาติ เกษประสิทธิ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์สมหมาย มาอ่อน)

.....กรรมการ
(อาจารย์อาคม ทองโปร่ง)

อนุมัติ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลิมชัย เจารังษี)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
มีนาคม พ.ศ.2556

ชื่อเรื่อง ความพิการทางสังคม**ผู้วิจัย** นางสาว นวพร ชิตท้วม**ประธานที่ปรึกษา** อาจารย์ธีรวุฒิ บุญยศักดิ์เสรี**กรรมการที่ปรึกษา** อาจารย์สมหมาย มาอ่อน**ประเภทสารนิพนธ์** ศิลปนิพนธ์ ศป.บ สาขาออกแบบทัศนศิลป์,
มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2555**คำสำคัญ** ความพิการพิการ, อายุตนะ , ร่างกาย , คนพิการ , คนไร้ความสามารถ**บทคัดย่อ**

ผลงานศิลปนิพนธ์ เรื่อง ความพิการทางสังคม เป็นการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมสื่อประสม จากชุดความคิดที่ตระหนักดีว่า สภาวะทางกายและสติปัญญาแตกต่างกันของแต่ละคนนั้น มีผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆทางสังคม ที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งตัวแบบทางสังคมนี้เสนอแนะว่า “ตัวสังคม” ต่างหากที่เป็นสาเหตุให้เกิดความสามารถที่แตกต่างของคนเหล่านั้น หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่า แต่ละคนจะไม่ใช่คนพิการจากภาวะทุพพลภาพของเขา แต่จากอุปสรรคต่างๆที่อยู่ในสังคมที่ไม่ใส่ใจความสามารถที่เหลือหรือความต้องการ/จำเป็นของคนทุพพลภาพเหล่านั้น

อุปสรรคที่กล่าวมานี้ สามารถแบ่งได้เป็นสามประเภท คือ อุปสรรคที่แฝงอยู่ในความคิด ทัศนคติ, สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่จับต้องได้, และสภาพแวดล้อมทางสังคม/วัฒนธรรม/การเมือง/เศรษฐกิจ ความพิการทางสังคมกับพื้นที่และความรู้สึก คือ การสื่อถึงสังคมมนุษย์ความเป็นอยู่ในที่ต่างๆ ความร่อยหรอของพื้นที่ หรือที่พังกอาศัยในปัจจุบัน ในขณะที่สังคมเจริญขึ้นประชากรก็เพิ่มขึ้น แต่พื้นที่ยังคงมีเท่าเดิม การถูกจำกัดพื้นที่แสดงถึงความอึดอัดไม่เป็นอิสระ การถูกจำกัดขอบเขตหลายๆด้าน จึงทำให้ ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ พัฒนารูปทรงทางศิลปกรรมไปสู่สัญลักษณ์ที่ถูกต้องทอน รูปแบบ รูปร่าง รูปทรง ชิ้นส่วนต่างๆ ให้มีความพิการพิการ เพื่อสื่อให้ตระหนักว่า ความพิการพิการไม่เพียงแต่จะพิการพิการทางด้านร่างกาย เช่น ตาบอด หูหนวก แขน-ขาขาด แท้จริงแล้ว

มนุษย์เรารวมทั้งสังคม ต่างก็มีความพิกลพิการ แต่พิการทางด้าน ความรู้สึกนึกคิด และจิตใจมากกว่า
ที่สังคมมนุษย์เราไปยึดเหียดความพิกลพิการใช้คนพิการทางด้านร่างกาย เท่านั้น

Title	THE SOCIAL DEFORMED
Author	Miss Nawaporn Chitthum
Advisor	Mr. Thirawut Bunyasuksri
Co – Advisor	Mr. Sommay Ma-on
Academic Paper	B.F.A Art Thesis in Visual design , Naresuan University, 2012
Keywords	Deformation , Sense , Body , Disabled or Incompetent person

ABSTRACT

My art thesis subject of “The Social Deformed” is a series of mixed media work mixed, mostly in three dimensional works. From some researches that concerned on the idea of the human physical condition and intelligence of each person is affect their ability to participate in social activities, in the different social model. The result of these researches suggest that "a society" itself that cause different capabilities of those people, not by the disability condition of each person even some people are not a handicapped person. But the problem in a modern society is that the normal people, themselves, do not concern on capability remaining in those normal or handicapped person, their requirements/needs of those people which make them disabled.

From the said obstacles can be disassembled into three categories; firstly, the idea hiding in personal attitude. Secondly, the physical condition. Thirdly, social environment/ culture/ politics/ economy. The art thesis “The Social Deformed Related to The Social Space and Feeling” is conveying the situation of human society in various places, the limitation of social space and living space in modern society. While the social is developing, population is increasing, but never of the space. The

restricted areas represent an uncomfortable, no freedom and the limitation of various aspects that inspired me to creative the works of art, to developing the shape and form to various icons and symbols of the social deformed. My representation is intending to transmit not only crippled in physical deformed such as deaf, blind, abrachia or arm – leg torn etc. In my opinion, all of humans are deformed, perhaps, not in their apparent but rather in their minds. And those people themselves making the society that forcing, squeezing and deforming people, in both crippled and normal, to become a disability person.

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของ อาจารย์ธีรฤทธิ บุญยศศักดิ์เสรี ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้อุทิศส่วเวลาอันมีค่ามาเป็นทีปรึกษา พร้อมทั้งให้คำแนะนำ ตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการวิทยานิพนธ์อัน ประกอบไปด้วย อาจารย์ทวีรัศมี พรหมรัตน์ อาจารย์ยัญฉติ สมบูรณ์อเนก อาจารย์สุรชาติ เกศ ประสิทธิ์ อาจารย์สมหมาย มาอ่อน อาจารย์อาคม ทองโปร่ง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไข ข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์ และทรงคุณค่า ขอขอบพระคุณ ร้านช่างไม้ หลิ่งมหาลัยนเรศวร ที่ให้การสนับสนุน เครื่องมือในการทำผลงาน

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ของผู้วิจัยที่ให้อำนาจใจและให้การ สนับสนุนในทุกๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการตระหนักเห็นคุณค่าของผู้พิการที่ สนใจบ้างไม่มากก็น้อย

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ.....	I
ABSTRACT.....	III
ประกาศศุภฤกษ์.....	V
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของการสร้างสรรค์(Source of creation).....	1
1.2 ความสำคัญของการศึกษา(Important of Study).....	2
1.3 แรงบันดาลใจเบื้องต้น(Fundamental Inspiration).....	2
1.4 วัตถุประสงค์(Objective).....	4
1.5 ขอบเขตการสร้างสรรค์งาน(Scope of work and creation).....	4
1.6 กระบวนการสร้างสรรค์(Process of creation).....	5
2 ข้อมูลสนับสนุนการสร้างสรรค์.....	6
2.1 ข้อมูลด้านเนื้อหา.....	6
2.2 ข้อมูลด้านรูปแบบ.....	17
3 กระบวนการสร้างสรรค์.....	23
3.1 แรงบันดาลใจเบื้องต้น(Fundamental Inspiration).....	23
3.2 แนวคิด.....	24
3.3 พัฒนาการสร้างงานของแรงบันดาลใจ	
แนวคิดสู่รูปทรงที่นำมาใช้แสดงในผลงาน	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.4 กระบวนการสร้างสรรค์(Process of creation).....	25
การปฏิบัติงานศิลปะนิพนธ์ครั้งที่ 1.....	27
การปฏิบัติงานศิลปะนิพนธ์ครั้งที่ 2.....	30
การปฏิบัติงานศิลปะนิพนธ์ครั้งที่ 3.....	33
4 ผลการดำเนินงานและพัฒนาการในการสร้างสรรค์.....	36
4.1 ผลงานก่อนศิลปนิพนธ์.....	36
4.2 ผลงานศิลปนิพนธ์.....	38
ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 1.....	38
ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 2.....	30
ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 3.....	42
5 สรุปผลการสร้างสรรค์อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	45
บรรณานุกรม.....	46
ประวัติผู้ทำศิลปนิพนธ์.....	47
ภาคผนวก.....	48

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 1 ผลงานของ ปาโบล ปิกัสโซ (Pablo Picasso).....	3
ภาพที่ 2 ผลงานของ Juan Gris.....	4
ภาพที่ 3 ผลงาน (Pablo Picasso).....	5
ภาพที่ 4 อักษรเบรลล์.....	13
ภาพที่ 5 สัญลักษณ์ของคนตาบอด.....	13
ภาพที่ 6 ตัวอย่างภาษามือ.....	13
ภาพที่ 7 ผู้พิการทางขา.....	14
ภาพที่ 8 รถเข็นผู้ป่วย.....	14
ภาพที่ 9 ผลงานของ ปาโบล รุยซ์ ปิกัสโซ.....	18
ภาพที่ 10 ผลงานของ guitar-and-bottle-of-bass-2.....	18
ภาพที่ 11 Picasso-1928-figures-maquette-for-a-memorial-to-apollinaire.....	18
ภาพที่ 12 Picasso-1931-pichet-et-coupe-de-fruits.....	19
ภาพที่ 13 ผลงานของ Donald Judd.....	19
ภาพที่ 14 ผลงานของ อาจารย์ มณฑิธร บุญมา.....	20
ภาพที่ 15 รถเข็นผู้ป่วย.....	20
ภาพที่ 16 ไม้เท้า.....	20

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 17 ไม้เท้าค้ำยัน.....	21
ภาพที่ 18 อักษรเบรลล์.....	21
ภาพที่ 19 รูปสัญลักษณ์ คนพิการ.....	21
ภาพที่ 20 การแกะไม้ด้วยเทคนิค woodcut	22
ภาพที่ 21 การแกะไม้ด้วยเทคนิค woodcut	22
ภาพที่ 22 Les_Demoiselles_d_Avignon	23
ภาพที่ 23 picasso1913 guitar-and-bottle-of-bass-2.....	23
ภาพที่ 24 Picasso-1915-homme-accoude-sur-une-table	24
ภาพที่ 25 วัสดุ และอุปกรณ์.....	25
ภาพที่ 26 วัสดุ และอุปกรณ์.....	25
ภาพที่ 27 เครื่องรีดไม้.....	26
ภาพที่ 28 เครื่องตัดไม้ขนาดใหญ่.....	26
ภาพที่ 29 เครื่องตัดไม้ขนาดเล็ก.....	26
ภาพที่ 30 เครื่องตัดฉลุไม้.....	26
ภาพที่ 31 ภาพร่าง.....	27
ภาพที่ 32 ภาพร่าง.....	27
ภาพที่ 33 ชิ้นส่วนหน้าต่างที่ถูตัดตัดทอน.....	27

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 34 ชัดขึ้นส่วน.....	28
ภาพที่ 35 การอัดไม้.....	33
ภาพที่ 36 การประกอบชิ้นงาน.....	29
ภาพที่ 37 ชิ้นงานที่เป็นเหล็ก.....	29
ภาพที่ 38 แบบร่าง.....	30
ภาพที่ 39 โมเดลไม้.....	30
ภาพที่ 53 ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 1.....	38
ภาพที่ 53.1 ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 1.....	39
ภาพที่ 54 ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 2.....	40
ภาพที่ 55 ผลการปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ครั้งที่ 3.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของการสร้างสรรค์ (Source of Creation)

ความพิการทางสังคม (Social Model of Disability) เป็นชุดความคิดที่ตระหนักดีว่า สภาวะทางกายและสติปัญญาแตกต่างกันของแต่ละคนนั้น มีผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆทางสังคมแตกต่างกันด้วย ซึ่งตัวแบบทางสังคมนี้ เสนอแนะว่า “ตัวสังคม” ต่างหากที่เป็นสาเหตุให้เกิดความสามารถที่แตกต่างของคนเหล่านั้น หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง แต่ละคนจะไม่ใช่คนพิการจากภาวะทุพพลภาพของเขา แต่จากอุปสรรคต่างๆที่อยู่ในสังคมที่ไม่ใส่ใจความสามารถที่เหลือหรือความต้องการ/จำเป็นของคนทุพพลภาพเหล่านั้น อุปสรรคที่กล่าว สามารถแบ่งได้เป็นสามประเภท คือ อุปสรรคที่แฝงอยู่ในความคิดทัศนคติ , สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่จับต้องได้ , และสภาพแวดล้อมทางสังคม/วัฒนธรรม/การเมือง/เศรษฐกิจ การที่คนพิการถูกกระบวนทางสังคมแยกออกไปจากสังคมกระแสหลัก เกิดในหลายกระบวนทางสังคม ได้แก่

- 1) คนพิการถูกทำให้อยู่ในสภาวะ “ไร้อำนาจ” ไม่มีส่วนร่วมทางการเมืองในฐานะประชาชน คนพิการถูกแยก/ถูกปฏิเสธ ออกจากกระบวนการตัดสินใจที่มีผลทางการเมือง/การปกครองที่สำคัญมากมาย
- 2) คนพิการถูกทำให้เป็น “คนชายขอบ” ของสังคมที่เค้าวอยู่ คนพิการต้องถูกเกณฑ์ให้ไปอยู่ที่พักอาศัยที่ไร้มาตรฐานในการดำรงชีวิต ถูกปฏิเสธที่จะเข้าถึงสถานที่และบริการที่เป็นสาธารณะ เช่น ระบบขนส่งมวลชน และคนพิการยังถูกจำกัดกรอบ ขอบเขตในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมกระแสหลัก ของสังคม เช่น ไปห้าง ไปผับ ไปวัด ไปดูภาพยนตร์ไม่ได้หรือไปได้อย่างลำบาก และเมื่อคนพิการกำลังทุกข์ทรมานกับทางที่ไม่สะดวก ก็ถูกคนผ่านไปมามอง ถูกนินทา ในที่สุด คนพิการก็โดนเหยียดให้ไปอยู่ชายขอบเหมือนเดิม
- 3) นอกจากนี้คนพิการยังถูกแยกออกจากตลาดแรงงานที่สำคัญ โดยการเลือกปฏิบัติ และ/หรือสถานที่ทำงานที่ไม่เอื้ออำนวยเข้าถึงของคนพิการ คนพิการจึงได้ทำงานที่ค่าจ้างขั้นต่ำหรืองานที่ไม่ต้องใช้ทักษะมาก หรือ งานชั่วคราว/เป็นกะ (ไม่ใช่งานประจำ)
- 4) ความสัมพันธ์ทางสังคมในเชิงอำนาจของคนพิการถูกสร้างผ่านกระบวนทางวัฒนธรรม เช่น การกำหนดเกณฑ์ในการสร้างบรรทัดฐานของความ “เป็นปกติ” ให้เป็นความปกติของสังคม และใครที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่สังคมนั้นๆสร้าง คนคนนั้นก็กลายเป็น “คนอื่น-Others” หรือ

ผิดปกติในสังคม ด้วยเหตุนี้ คนพิการจึงถูกสังคมสอนให้รู้ว่าควรอยู่ตรงไหน ถูกสั่งสมให้เข้าใจตรรกะ และยอมรับต่อการถูกกดขี่และเอาเปรียบโดยสังคม และคิดต่อตัวเองว่าไร้ค่า เหมาะสมกับที่ที่สังคมได้ จัดให้ยื่นแล้ว สุดท้าย คนพิการถูกสอนให้โทษตัวเอง ละอายต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองและหาคำตอบในความพิการของตัวเองเอง

สังคมลดคุณค่าคนพิการด้วยการสร้างอคติต่อคนพิการ อคติเหล่านั้นสามารถเห็นได้จาก ภาษา คำนิยาม คำเรียก คน/ความพิการ จากสื่อกระแสหลัก ที่ร่วมกันสร้างภาพตีตราคนพิการว่า เดียงสา หรือไม่ก็มีความพิเศษ หรือไม่ก็อ่อนแอ ต้องพึ่งพา เป็นภาระแก่สังคม ฯลฯ

ความพิการทางสังคม คือ การสื่อถึงสังคมมนุษย์ความเป็นอยู่ในที่ต่างๆ ความ ร้อยรอกของพื้นที่ หรือที่พิกอาศัยในปัจจุบัน สังคมเจริญขึ้นประชากรก็เพิ่มขึ้น แต่พื้นที่ยังคงมีเท่า เดิม การถูกจำกัดพื้นที่แสดงถึงความอึดอัดไม่เป็นอิสระไป การถูกจำกัดขอบเขตหลายๆด้าน จึงทำให้เกิดความรู้สึกก้าวไปสู่สัญลักษณ์ ที่ถูกตัดทอน รูปแบบ รูปร่าง รูปทรง ขึ้นส่วนต่างๆ ให้มีความ พิการพิการ เป็นการตระหนักว่า ความพิการไม่เพียงแต่จะพิการทางด้านร่างกาย เช่น ตา บอด หูหนวก แขน-ขาขาด แท้จริงแล้วมนุษย์เรารวมทั้งสังคม ต่างก็มีความพิการพิการ แต่พิการ ทางด้าน ความรู้สึกนึกคิด และจิตใจมากกว่า ที่สังคมมนุษย์เราไปยึดเหี้ยมความพิการพิการใช้คน พิการทางด้านร่างกาย เท่านั้น

ความสำคัญของการศึกษา (Important of Study)

1. ผลงานศิลปะชุดนี้ของข้าพเจ้าได้พยายามพูดถึงกระบวนการพัฒนาด้านศิลปะแบบ สื่อผสมด้วย วิเคราะห์ พัฒนา และสังเคราะห์ ความเป็นอยู่ของผู้คนหลากหลายในสังคม ออกแบบได้ มีลักษณะ พิการพิการ ทางการจัดวางองค์ประกอบของมนุษย์ ให้มีความเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ เกี่ยวกับการแก้ปัญหา และความคิดที่ออกมาพิการพิการแต่ก็อยู่ในพื้นที่ที่ถูกจำกัด โดยเฉพาะ ใน โรงพยาบาล โรงหนัง ที่ที่ไร้ซึ่งงานศิลปะ

2. ศิลปะจึงไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องราวของความงามเสมอไปย่อมรับรู้ความรู้สึกประทับใจของ ความหยั่งรู้ทางอารมณ์ที่ถูกปั้นให้เป็นรูปร่างขึ้นในศิลปะวัตถุตนเอง

แรงบันดาลใจเบื้องต้น (Fundamental Inspiration)

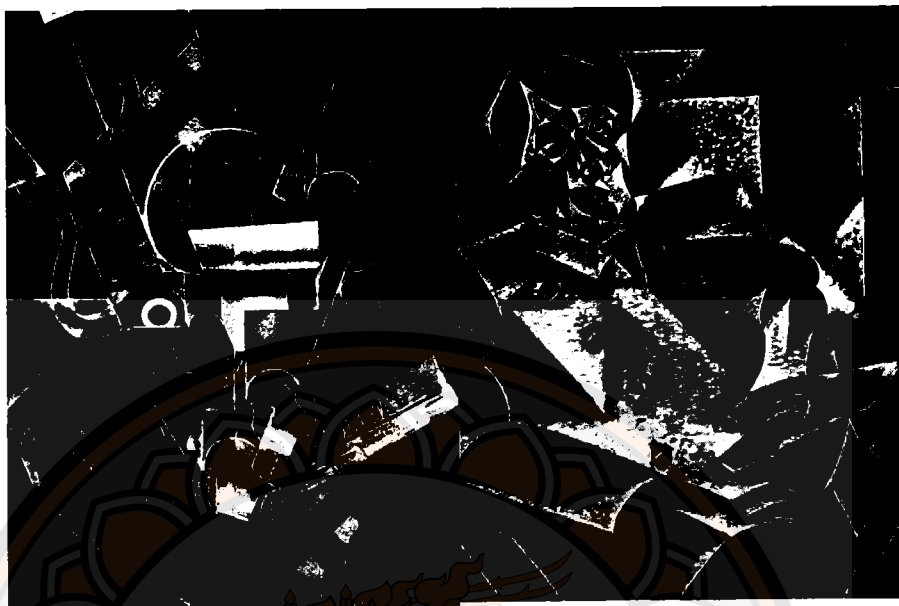
- ได้มาจากบทความหนึ่งว่าด้วยมนุษย์เรานั้นถูกจัดการ ถูกห้าม ถูกกำหนด จึงทำให้เกิด ความพิการทางความรู้สึก ความคิด และพิการทางด้านการกระทำมากกว่าพิการ ทางด้านจิตใจ

- ลัทธิคิวบิสม์ Cubism

ศิลปะกรรมเป็นรูปทรงแบบเรขาคณิต สุนทรียภาพ ของลัทธินี้อยู่ที่โครงสร้างปริมาตร และรูปทรง ซึ่งเป็นสัจธรรมอันสูงสุดของสรรพสิ่ง ไม่นิยมใช้สีที่รุนแรง ผลงานส่วนใหญ่เป็นสีหม่น ลัทธิ นี้เริ่มเคลื่อนไหวในประเทศฝรั่งเศส โดยจิตรกร ๒ คน คือ จอร์ บราก (George Braque)ชาวฝรั่งเศส และ ปาโบล ปิกัสโซ (Pablo Picasso) ชาวสเปน ซึ่งต่างก็ได้รับอิทธิพลมาจาก ปอล เซซาน ซึ่งมี ความคิดว่า “เรขาคณิตเป็นโครงสร้างพื้นฐานของรูปทรงทางธรรมชาติ ” ๘.๑ ภาพหญิงสาวแห่งอวี ยอง Les Femmes d'Alger โดย ปาโบล ปิกัสโซ (Pablo Picasso) พ.ศ.๒๓๕๐ ภาพเกอนิกา (Guernica)๘.๒ ภาพชาวโปรตุเกส (The Portuguese)โดย จอร์จ บราก (George Braque)

ภาพที่ 1 ผลงานของ ปาโบล ปิกัสโซ (Pablo Picasso)

ภาพที่ 2 ผลงานของ Juan Gris

วัตถุประสงค์ (Objective)

1. สุนทรียภาพ ทางความงามถึงความพิกลพิการทางร่างกาย เพื่อแสดงรูปแบบต่างๆของความพิการ ผ่านผลงาน สะท้อนเรื่องราวความพิการทางด้านจิตใจ, พิการทางด้านความรู้, พิการทางการกระทำ

2. เพื่อให้เกิดการเรียนรู้พัฒนาความคิดจินตนาการ และความรู้สึก ต่อกระบวนการสร้างสรรค์

3. เพื่อค้นคว้าทดลองรูปแบบการสร้างสรรค์มาสร้างเป็นผลงานที่จะมาเป็นสื่อทางด้านความคิดและจินตนาการแล้วถ่ายทอดให้ผู้ชมงานศิลปะได้ตระหนักรับรู้ถึงแนวคิด เนื้อหา เรื่องราวของความพิกลพิการเหล่านี้

ขอบเขตการสร้างสรรค์ (Scope of work and creation)

1. ขอบเขตทางด้านรูปแบบ

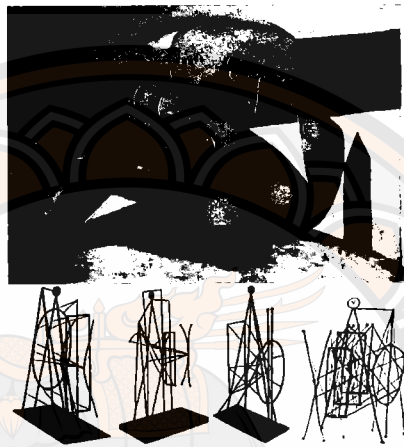
- เป็นศิลปะสื่อประสม บนไม้ที่ถูกตัดทอนรูปทรงออกมาบนพื้นที่ถูกจำกัดของความรู้สึกนึกคิด

2. ขอบเขตทางด้านเนื้อหา

- เกี่ยวกับมนุษย์เราที่ถูกห้ามถูกกำหนดจึงเกิดความพิกลพิการทางความรู้สึก ความคิด และพิกลพิการทางการกระทำมากกว่า พิกลพิการทางด้านจิตใจ ศิลปะไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องราวของความงามเสมอไปยอมรับความรู้สึกของความหยิ่งรู้ทางอารมณ์ที่ถูกปั้นให้เป็นรูปร่างขึ้นในศิลปะนั่นเอง

กระบวนการสร้างสรรค์ (Process of Creation)

1. ข้อมูล

ภาพที่ 3 ผลงาน (Pablo Picasso)

- ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับความพิการในรูปแบบต่างๆ

2. ขั้นตอนและกระบวนการ

2.1 กำหนดเรื่องที่ต้องการจะทำผลงานสร้างสรรค์รวบรวมความคิดจินตนาการแบบร่างจนเกิดความลงตัว

2.2 จากนั้นเรียบเรียงค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาใช้กับงานที่คิดไว้และเลือกมาทำการทดลองทำ ทดลองเทคนิคและองค์ประกอบที่เหมาะสม

2.3 หาวัสดุอุปกรณ์ที่จะเป็นการสื่อสารของความคิดออกมานำมาออกแบบและลงมือทำตามแบบร่างเขียนแบบร่างลงบนแผ่นไม้แล้วทำการตัดตัดจนครบเสร็จแล้วนำมาประกอบด้วยเนื้อขนาดต่างๆที่เตรียมไว้ เล่นระดับสูงต่ำเพื่อความซับซ้อน

2.4 จากนั้นมาดูองค์ประกอบแล้วความเรียบร้อยสมบูรณ์ของงานและการแก้ไขจนเกิดความลงตัว

3. เครื่องมือ

- ปากกา , ดินสอ , ไม้บรรทัด , สีไม้ , ไม้อัด, เลื่อย, ตะปู, ไม้ (1-3) นิ้ว, กาว , ที่เกาะไม้ , กระดาษทราย , สีโป้ว

บทที่ 2

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานสร้างสรรค์ (Informative Data and Creation)

เนื่องด้วยผลงานของข้าพเจ้าชุดนี้มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความคิดเพื่อแสดงออกถึงแรงบันดาลใจ ที่ได้มาจากบทความหนึ่งว่าด้วยมนุษย์เรานั้นถูกจัดการ ถูกห้าม ถูกกำหนด จึงทำให้เกิดความคิดทางความรู้สึก ความคิด และพิการทางด้านกรกระทำมากกว่าพิการทางด้านจิตใจ โดยนำเสนอในรูปแบบผลงานศิลปกรรมสื่อประสม ดังนั้นข้อมูลที่น่ามาสนับสนุนผลงานของข้าพเจ้าอาจแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ใหญ่ๆ คือ

2.1 ข้อมูลสนับสนุนทางด้านเนื้อหาของผลงาน

2.1.1 ความเป็นมาเป็นไปของ ตัวแบบความคิดทางสังคม(Social Model of Disability)

ความหมายและความเข้าใจที่มีต่อความบกพร่องทั้งทางร่างกายและสติปัญญานั้น ได้ถูกนำเสนอออกมาในสังคมไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมใดมาช้านานแล้ว ความคิดไม่ว่าจะผ่านมุมมองทางศาสนาว่าเป็นเรื่องเวรกรรม , พระเจ้ากำหนด, หรือเป็นความแปลกประหลาด , หรือความพิเศษ, หรือความโชคร้ายต่างๆนานา ล้วนแล้วแต่วางอยู่บนพื้นฐานที่ขาดซึ่งความเคารพในฐานะเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมด้วยกันทั้งสิ้น มีตัวแบบทางความคิดหลายชุด ที่ได้ถูกก่อร่างขึ้นมา โดยเฉพาะในสังคมประเทศตะวันตกแต่ก็ไม่ได้ต่างกันมากในสังคมตะวันออก ตั้งแต่ตัวแบบที่เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาหรือระบบคุณธรรม (Religious/Moral Model), ต่อมาคือตัวแบบทางการแพทย์หรือพันธุกรรม (Medical/Genetic Model) ซึ่งเป็นชุดความคิดที่เกิดพร้อมๆกับความเจริญทางการแพทย์, จนกระทั่งล่าสุด เป็นการมองความคิดที่เกี่ยวโยงกับเรื่องสิทธิมนุษยชน หรือที่เรียกกันว่า ตัวแบบความคิดทางสังคม (Social Model of Disability)

ชุดความคิดและตัวแบบที่ได้กล่าวมานี้ เป็นสิ่งที่สังคมช่วยกันสร้างขึ้น (ตามมุมมองของกลุ่มแนวคิด Social Constructionism) อีกทั้งยังมีอิทธิพลอย่างมากในการกำหนด ทัศนคติวิธีการที่สังคมนั้นจะพึงปฏิบัติต่อสมาชิกสังคมที่ทุพพลภาพ ตัวแบบที่ดูเหมือนจะมีอิทธิพลค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในสังคมไทย คือ ตัวแบบที่มาจากการศึกษาทางศาสนาและตัวแบบทางการแพทย์ การตีความทางศาสนาเรื่องคำสอนของพุทธศาสนาให้มีสติต่อสิ่งที่กำลังกระทำในปัจจุบันขณะ กลับเป็นการตีความให้กลับผลของการกระทำ โดยเฉพาะการสรุปอย่างผิวเผิน ถึงความคิดในปัจจุบันว่าเป็น

กรรมที่มาจากกรกระทำในอดีต ที่ไม่เคยรู้หรือพิสูจน์ได้ว่าจริงหรือไม่ และสร้างสมเป็นความเชื่อว่า หากยอมรับกรรม(ความพิการ)เสียในชาตินี้ ก็จะได้ไม่ต้องเจออีกในชาติหน้า ซึ่งหมายความว่า สิ่งที่ สามารถมีอิทธิพลต่อความเชื่อในปัจจุบันนั้น มาจากสิ่งที่ไม่สามารถรู้หรือพิสูจน์ได้ทั้งในอดีตและใน อนาคต สำหรับตัวแบบทางการแพทย์ เป็นอิทธิพลของชุดความคิดที่มาพร้อมๆกับการพัฒนาทาง การแพทย์สมัยใหม่ เทคนิควิธีใหม่ๆ ช่วยให้นักวิจัยรู้จักสาเหตุของความพิการ เช่น เชื้อโรค —กรณีเป็น โปลิโอ พบว่ามาจากเชื้อโรค ไม่ใช่เพราะชาติที่แล้วไปตีซากบมาจึงซาบในชาตินี้ , คนที่ร่างกาย บกพร่อง เช่น ขาขาด ก็สามารถทำขาเทียมมาใส่ได้ เพราะมีเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่ทันสมัยมากขึ้น ความคิดชุดนี้ให้อำนาจแก่กลุ่มสายอาชีพแพทย์มาก มีอำนาจในการวินิจฉัย ตัดสิน ชี้อาต และจัดกลุ่ม คนที่มีกายและสติปัญญาขาดพร่องได้ คนพิการถูกจัดเป็นประเภทต่างๆ โดยผ่านการรับรองของแพทย์ ชุดความคิดที่มีอิทธิพลจากการตีความทางศาสนาและการพัฒนาทางการแพทย์ทั้งสองนั้น มี ความเหมือนและต่างกัน กล่าวได้ดังนี้ สิ่งที่แตกต่างคือ ตัวแบบทางการแพทย์สามารถอธิบายสาเหตุ ความพิการได้เป็นรูปธรรมกว่าตัวแบบอิทธิพลทางศาสนา แต่อย่างไรก็ดี ต้องนับว่าทั้งสองชุดความคิด สามารถอธิบายสาเหตุของความพิการได้เหมือนกัน ส่วนจะจริงแท้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับภูมิปัญญาของ แต่ละสังคม เช่น ในสังคมหนึ่งเชื่อกันอย่างกว้างขวางว่า คนที่ตาบอดเพราะชาติที่แล้วหรือชาตินี้ เคย ยิงตานกมา ในเวลาเดียวกัน อีกสังคมหนึ่ง ก็อาจเชื่อว่า คนที่ตาบอดเพราะเซลล์บางส่วนทำงาน ผิดปกติ หรือขาดหายไป เพียงแต่ว่าในสังคมแรกไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยตาหรือกล้องขยายกำลังสูง ส่วนในสังคมที่สอง หลายๆครั้งความเจ็บป่วย พิการ ก็หาสาเหตุไม่เจอก็มี สิ่งที่เหมือนกันอย่างที่สำคัญ คือ ทั้งสองตัวแบบ มองความบกพร่อง ความพิการ เป็น “เรื่องของแต่ละบุคคล” เป็นเรื่องของคนคน นั้นที่เกิดมาไม่มีแขน หรือได้รับอุบัติเหตุจึงเดินไม่ได้เอง ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับสังคมโดยรวม คนที่มีความ ขาดพร่องกับคนที่ไม่มี จึงไม่เท่ากัน คนที่มีความพิการ จึงต้องเป็นผู้ที่คอยรับความช่วยเหลือจากคนที่ สมบูรณ์กว่าในสังคม เป็นภาระที่สังคมต้องดูแล ด้วยชุดความคิดนี้เอง จึงเกิด “สถาบัน “ เช่น โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ มูลนิธิของเศรษฐีที่ตั้งเพื่อรับคนที่ขาดพร่องมาดูแลหรือบริจาคทรัพย์ หรือสถาบันที่เล็กที่สุด คือครอบครัวก็ต้อง “เก็บ” คนพิการด้วยความอายและ/หรือ เพราะเชื่อว่าคน พิการไม่สามารถออกไปใช้ชีวิตในสังคมเองได้ สิ่งที่คนในสังคมปฏิบัติกับคนพิการทั้งสองตัวแบบ (ศาสนาและการแพทย์) คือ ทำบุญ สงเคราะห์ด้วยทรัพย์ต่างๆ ให้การรักษาพยาบาล สวัสดิการค่า รักษาพยาบาล ควรได้รับการดูแลในสถาบัน การบริจาค ฯลฯ มุมมองเช่นนี้คนพิการทำหน้าที่เป็น “ผู้รับ” สังคมที่เหลือเป็น “ผู้ให้”

2.1.2 กฎหมายกับเรื่องสิทธิในสังคมไทย

ในประเทศไทยได้มีพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงหลายประการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคนพิการ ตั้งแต่ 1991 เป็นต้นมา ไม่ว่าจะกฎหมายเหล่านี้จะเกิดโดยความเข้าใจที่แท้จริงเรื่องความพิการของผู้มีอำนาจหรือไม่ก็ตาม กฎหมายเหล่านี้ก็ล้วนสามารถเป็นบันไดแต่ละขั้น ให้กับคนพิการและคนที่ทำงานเรื่องความพิการได้ฝึกหัดเพื่อขึ้นไปถึงสิทธิของตนเอง เช่น ในปี 2005 กฎกระทรวงที่ว่าด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกโดยตรงแก่คนพิการ คนชรานั้น ก็ได้เป็นเครื่องมือในการรับประกันสิทธิในการเข้าถึงของคนพิการมาแล้ว ดังในกรณีของชาวเยอรมัน ขณะคดี ที่เจ้าของอาคารชุดไม่มีที่จอดรถและทางลาดสำหรับคนพิการ หรือในกรณีสถานีรถไฟฟ้มาถึงแม้ไม่สามารถมีลิฟท์ครบทุกสถานีบนรถไฟฟ้ แต่ก็สามารถเป็นจุดผลักดันให้มีลิฟท์ในรถไฟฟ้ใต้ดิน และโครงการที่จะเกิดอีกในอนาคตในประเทศอังกฤษ มีกฎหมายชื่อ Disability Discrimination Act 1995 เมื่อแรกเริ่ม ได้บัญญัติความหมายของความพิการตามตัวแบบทางการแพทย์ กล่าวคือแบ่งความพิการตามลักษณะอาการเจ็บป่วย หรือทุพพลภาพ อย่างไรก็ตาม ก็ได้เกิดการประท้วงชุดความคิดนี้โดยกลุ่มนักเคลื่อนไหวสิทธิคนพิการ ผลของการขับเคลื่อนครานั้น ได้เกิดชุดความคิดตัวแบบความพิการทางสังคมหรือชุดความคิดสิทธิมนุษยชน ตัวแบบความพิการทางสังคมนี้ได้เริ่มพัฒนาในช่วงกลางทศวรรษที่ 70 (ประมาณ พ.ศ. 2503-2513) โดยอาจารย์/นักวิชาการในมหาวิทยาลัย Michael Oliver ซึ่งมีความพิการด้วย เขาได้ปรับแนวความคิดนี้จากหนังสือ Fundamental Principles of Disability จัดทำโดย the Union of Physically Impaired against Segregation (UPAIS) แนวความคิดตัวแบบความพิการทางสังคมได้แยงการกีดกันทั้งทางทัศนคติและการกระทำที่เกิดจากชุดความคิดพิการของการแพทย์ ต้องการถ่ายโอนการกล่าวโทษความพิการว่าเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลให้ไปเป็นเรื่องของสังคมที่ไม่ยุติธรรมและสังคมเป็นผู้กีดกัน ะรานต่อความพิการแทน ในปัจจุบัน ตัวแบบความพิการทางสังคมได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในสังคมประเทศตะวันตกที่เคยตีตราความพิการแบบดั้งเดิม การขับเคลื่อนได้รับการสนับสนุนที่ดีจากกลุ่มนักเคลื่อนไหวสิทธิมนุษยชน มี ผลให้กำแพงที่สร้างโดยตัวแบบความพิการจากการแพทย์ลดถอยลงไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นหนทางอีกยาวไกล ที่ทำความเข้าใจกับตัวแบบความพิการทางสังคม Understanding Social Model of Disability

2.1.3 แนวความคิดตามตัวแบบความพิการทางสังคม

แนวความคิดตามตัวแบบความพิการทางสังคมนี้ หากไม่เป็นแบบแผนชัดเจนเขียนแบบแผนภูมิได้ดังเช่น การถ่ายทอดตัวแบบทางจิตวิทยาหรือสังคมวิทยาตามแบบดั้งเดิม แต่มันคือแนวความคิดเกี่ยวเนื่องกับเรื่องการเมืองของประชาชนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นแนวความคิดที่เห็นแย้งกับตัวแบบความพิการของการแพทย์ที่ถูกใช้โดยนักวิชาชีพแพทย์โดยทั่วไป ตัวแบบความพิการทางสังคม ได้แยกความแตกต่างระหว่าง ความเจ็บป่วย/ทุพพลภาพ กับความพิการไว้อย่างชัดเจน ดังนี้

ทุพพลภาพ/เจ็บป่วย คือการสูญเสียการทำงานของอวัยวะ ระวังค์ ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วน ของร่างกาย รวมทั้งกลไกการทำงานของระบบความคิด สติปัญญาที่มีความขาดพร่องไป

ความพิการ คือ ข้อจำกัดต่างๆ ที่เกิดจากการกระทำของ หน่วย , ภาคส่วน, องค์กร อันใดอันหนึ่งใน สังคมที่ละเลย และไม่ใส่ใจว่าในสังคมนั้นมีสมาชิกที่มีภาวะทุพพลภาพหรือเจ็บป่วยอยู่

การแยกแยะความต่างให้เห็นระหว่าง ทุพพลภาพกับความพิการเป็นแนวคิดที่ฝังตรึงอยู่ใน กลุ่มแนวคิดสังคมคือตัวกำหนด (Social Constructivism)

[ปรัชญาที่เป็นพื้นฐานของตัวแบบความพิการทางสังคม] ประเด็นต่างที่สำคัญคือ ความเจ็บป่วย/ ทุพพลภาพ เป็นสิ่งที่จับต้องได้เป็นจริง ที่ต้องมีในทุกสังคมและสามารถเกิดได้กับทุกคน ส่วนความ พิการนั้น เป็นสิ่งที่แต่ละสังคมกำหนด สร้างขึ้น ความพิการมาจากภาษาที่ใช้เรียก ซึ่งสะท้อนว่าสังคมนั้นคิดอย่างไร ต่อความพิการ , การสร้างวาทกรรมและการหักคอให้คน พิการรับข้อจำกัดต่างๆ ใน สภาพแวดล้อมรอบๆในช่วงเวลาและสถานที่ อันใดอันหนึ่งว่าเป็นความผิดของคนพิการเอง ไม่ใช่ สภาพแวดล้อม [บริบท]

ตัวแบบความพิการทางสังคม(Social Model of Disability) เป็นชุดความคิดที่ตระหนักดีว่า สภาวะทางกายและสติปัญญาแตกต่างกันของแต่ละคนนั้น มีผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าร่วม กิจกรรมต่างๆทางสังคมแตกต่างกันด้วย ซึ่งตัวแบบทางสังคมนี้ เสนอแนะว่า “ตัวสังคม” ต่างหากที่เป็นสาเหตุให้เกิดความสามารถที่แตกต่างของคนเหล่านั้น หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง แต่ละคนจะไม่ใช้คน พิการจากภาวะทุพพลภาพของเขา แต่จากอุปสรรคต่างๆที่อยู่ในสังคมที่ไม่ใส่ใจความสามารถที่เหลือ หรือความต้องการ/จำเป็นของคนทุพพลภาพเหล่านั้น อุปสรรคที่กล่าวนี้ สามารถแบ่งได้เป็นสาม ประเภท คือ อุปสรรคที่แฝงอยู่ในความคิดทัศนคติ , สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่จับต้องได้ , และ สภาพแวดล้อมทางสังคม/วัฒนธรรม/การเมือง/เศรษฐกิจ

ขอยกตัวอย่างอุปสรรคที่เกิดในสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่สร้างข้อจำกัดหรือความพิการ ให้กับคนที่มีภาวะทุพพลภาพ ดังนี้ เพราะอาคารสถานที่ทั้งหลายได้ถูกออกแบบและสร้างโดยคนที่ไม่ มีภาวะทุพพลภาพ จึงมีโอกาสมากที่จะสร้างความพิการให้กับคนที่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นสถานที่ เหล่านั้นจึงสร้างความพิการให้กับหลายคน เช่น คนใช้วีลแชร์ เค้าวจะกลายเป็นคนพิการเมื่อสถานที่ นั้นๆ ไม่มีทางลาด ไม่มีลิฟท์ ประตูและทางสัญจรแคบกว่าที่วีลแชร์จะผ่านไปได้ ส่วนคนที่สายตา เลื่อนกลางหรือมองไม่เห็น เค้าวจะกลายเป็นคนพิการเมื่อ สถานที่นั้นๆ ไม่มีระบบเสียงเมื่อต้องข้ามถนน , ไม่มีอักษรเบรลล์ที่ป้ายต่างๆ , หรือไม่มีผิวทางเท้าครอยเตื่อนเมื่อเจอทางต่างระดับ , คนที่สูญเสียการได้ ยินจะถูกยึดเยียดความพิการให้เมื่อสถานที่นั้นๆ ไม่มีป้ายบอกทางเลย, หรือเมื่อคนรอบๆข้างไม่มีความ พยายามที่จะสื่อสารกับเขา เช่น ภาษามือหรือการเขียน

ในกลุ่มแนวคิดสังคมเป็นผู้กำหนดสร้าง (Social Constructivism) นั้น ได้มองว่า สถานที่ใดก็ตามที่ไม่เอื้อต่อคนพิการ มันกำลังแยกเอาคนพิการออกจากสังคมของเค้า มีสองเจตนา

ด้วยกันคือ 1) สถานที่เหล่านั้น ได้ถูกออกแบบเพื่อ “เก็บ” คนพิการ ให้อยู่ในที่ที่เค้าควรอยู่เช่น สถานพยาบาลที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน หรือบ้านซึ่งคนพิการไม่สามารถออกไปไหนได้ เพราะไม่มีทางลาด ไม่มีระบบขนส่งสาธารณะที่เข้าถึงได้ 2) สถานที่เหล่านั้นสร้างเรื่องหรือ สื่อสารให้ คนพิการรู้ว่า “คนพิการไม่ควรจะอยู่ตรงนั้น” เช่น สถานที่สาธารณะต่างๆ ห้าง ,สนามบิน, โรงแรมหรู, โรงภาพยนตร์, โรงเรียน, มหาวิทยาลัย, ผับ, ที่ว่าการอำเภอ, ธนาคาร, สนามกีฬา, ร้านค้า ที่มีบันไดสูง หลายชั้น โดยไม่มีทางลาดหรือลิฟท์ ไม่มีป้ายบอกทางที่ชัดเจน ทางสัญจรแคบ มีด ชูขุระ หลายครั้งที่ มีการเรียกร้องเพื่อให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกจำเป็นในการเข้าถึง ตามระบุในกฎหมาย เจ้าของโครงการมักให้ เหตุผลว่า “ไม่เคยมีและไม่น่ามีคนพิการมาใช้” จึงยังไม่คิดว่าคุ่มค่าที่จะปรับเปลี่ยนกายภาพเหล่านั้น และนายจ้างก็ยินดีจ่ายค่าปรับแทนการจัดเตรียมสิ่งเหล่านั้น กฎหมายและคนพิการจึงถูกกดขี่โดยสอง เจตนาที่แฝงอยู่ในสังคมเหล่านี้ หรือจริงๆแล้ว คำกล่าวเหล่านั้นเป็นการบิดเบือนความคิดที่ว่า “คน พิการไม่ควรมาอยู่ตรงนี้” การออกแบบอาคารสถานที่เหล่านั้น ด้วยชั้นบันไดสวยงาม ป้ายบอกทาง เล็กจิ๋ว ประตูเล็กแคบ หลายครั้งเป็นที่เข้าใจได้ว่า เป็นการสื่อทางอ้อมไปถึงคนพิการว่า “เราไม่ต้อนรับ คุณ” การที่คนพิการถูกระบวนกรทางสังคมแยกออกไปจากสังคมกระแสหลัก เกิดในหลาย กระบวนการทางสังคม ได้แก่

- 1) คนพิการถูกทำให้อยู่ในสถานะ “ไร้อำนาจ” ไม่มีส่วนร่วมทางการเมืองในฐานะประชาชน คนพิการถูกแยก/ถูกปฏิเสธ ออกจากกระบวนการตัดสินใจที่มีผลทางการเมือง/การ ปกครองที่สำคัญๆมากมาย
- 2) คนพิการถูกทำให้เป็น “คนชายขอบ” ของสังคมที่เค้าอยู่ คนพิการต้องถูกเกณฑ์ให้ไปอยู่ ในที่พักอาศัยที่ไร้มาตรฐานในการดำรงชีวิต ถูกปฏิเสธที่จะเข้าถึงสถานที่และบริการที่ เป็นสาธารณะ เช่น ระบบขนส่งมวลชน และคนพิการยังถูกจำกัดกรอบ ขอบเขตในการ เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมกระแสหลัก ของสังคม เช่น ไปห้าง ไปผับ ไปวัด ไปดู ภาพยนตร์ไม่ได้หรือไปได้อย่างลำบาก และเมื่อคนพิการกำลังทุลักทุเลกับทางที่ไร้สะดวก ก็ถูกคนผ่านไปมามอง ถูกนินทา ในที่สุด คนพิการก็โดนเหวี่ยงให้ไปอยู่ชายขอบ เหมือนเดิม
- 3) นอกจากนี้คนพิการยังถูกแยกออกจากตลาดแรงงานที่สำคัญ โดยการเลือกปฏิบัติ และ/ หรือสถานที่ทำงานที่ไม่เอื้ออำนวยการเข้าถึงของคนพิการ คนพิการจึงได้ทำงานที่ค่าจ้าง ชันต่ำ หรืองานที่ไม่ต้องใช้ทักษะมาก หรือ งานชั่วคราว/เป็นกะ (ไม่ใช่งานประจำ)
- 4) ความสัมพันธ์ทางสังคมในเชิงอำนาจของคนพิการถูกสร้างผ่านกระบวนการทาง วัฒนธรรม เช่น การกำหนดเกณฑ์ในการสร้างบรรทัดฐานของความ “เป็นปกติ” ให้เป็น ความปกติของสังคม และใครที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่สังคมนั้นๆสร้าง คนคนนั้นก็กลายเป็น “คนอื่น-Others” หรือ ผิดปกติในสังคม ด้วยเหตุนี้ คนพิการจึงถูกสังคมสอนให้รู้ว่าควร

อยู่ตรงไหน ถูกสั่งสมให้เข้าใจตรรกะและยอมรับต่อการถูกกดขี่และเอาเปรียบโดยสังคม และคิดต่อตัวเองว่าไร้ค่า เหมาะสมกับที่ที่สังคมได้จัดให้ยึนแล้ว สุดท้าย คนพิการถูกสอนให้โทษตัวเอง ละอายต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองและหาคำตอบในความพิการของตัวเองเอง สังคมลดคุณค่าคนพิการด้วยการสร้างอคติต่อคนพิการ อคติเหล่านั้นสามารถเห็นได้จากภาษา คำนิยาม คำเรียก คน/ความพิการ จากสื่อกระแสหลัก ที่ร่วมกันสร้างภาพตีตราคนพิการว่า เดียงสา หรือไม่ก็มีความพิเศษ หรือไม่ก็อ่อนแอ ต้องพึ่งพา เป็นภาระแก่สังคม ฯลฯ เราต้องทบทวนว่ารัฐได้พยายามมองเรื่องความพิการให้เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล การที่รัฐมองเช่นนี้ เห็นได้จากการใช้พรบ.ที่กำหนดความพิการตามตัวแบบการแพทย์ คนพิการต้องขึ้นทะเบียนตามประเภทความพิการ ย่อมเป็นการผลักภาระให้คนพิการหรือสังครอบๆคนพิการต้องดูแลกันเอง ไม่ใช่ความบกพร่องของรัฐ การให้เบี้ยยังชีพ ซึ่งไม่สามารถยังชีพได้จริง การจัดสรรสวัสดิการยังอยู่บนแนวความคิดของรัฐคือ ผู้ให้ ผู้สงเคราะห์

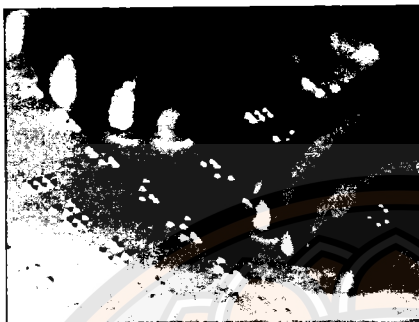
การจัดการเรื่องการกระจายทรัพยากรในสังคมก็ขึ้นอยู่กับมุมมองความพิการของรัฐ (กลไกสำคัญอันหนึ่งของสังคม) ด้วย เช่น 1) มองคนพิการเป็น “คนป่วย” คนพิการก็ต้องกลายเป็นผู้รับความช่วยเหลืออาจต้องไปอยู่ในสถาบันที่รัฐจัดให้ และเสี่ยงที่จะถูกมองเป็นภาระสังคมมาก 2) มองคนพิการเป็น “ประชาชน” ที่ด้อยเปรียบคนพิการก็ยังคงเป็นผู้รับ หากแต่ในฐานะที่เป็นประชาชนของรัฐนั้น เป็นสิทธิพึงมี และในฐานะที่คนพิการก็ทำงานจ่ายภาษี แต่คนพิการที่ไม่มีงานทำก็จะถูกเหยียดและมองตนเองไร้ค่า บทความนี้จึงขอเสนอ มุมมองที่ 3) มองคนพิการเป็น “มนุษย์” คนพิการก็ไม่มีในสังคม เพราะทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์ต้องมี เกิด แก่ เจ็บ ป่วยและตาย รัฐจะจัดสวัสดิการที่เรียกว่า ตั้งแต่ครรภ์มารดาจนถึงเชิงตะกอน (โปรดศึกษาเพิ่มเติมในงานของ ดร.ป่วย อึ้งภากรณ์) ทุกคนในสังคม คนของรัฐเมื่อต้องเจอกับอุปสรรคในการดำเนินชีวิต เช่น ค่าคลอดลูก ไปโรงเรียน รักษาพยาบาล ที่อยู่อาศัย มีอาหารที่มีคุณภาพ กิน หรือแม้เมื่อพิการ รัฐก็จะจัดสรรการกระจายทรัพยากรอย่างเป็นธรรม เพราะทุกคน คือ “มนุษย์” ที่เท่าเทียมกัน

สรุปเสนอแนะ ในสังคมไทย เป็นสังคมที่มีพลวัตรและหลากหลาย เรายังคงเห็นแนวความคิดทั้งสามตัวแบบเกิดอยู่ในสังคมในช่วงเวลาเดียวกัน เราสามารถเห็นสาวสมัยใหม่ไปไหว้เจ้า ทำบุญ ขอให้หายเจ็บป่วยอยู่ที่ศาลข้างๆโรงพยาบาลที่มีอุปกรณ์ เอ็กซเรย์ ผ่าตัดหรือปลูกถ่ายไขกระดูกที่ทันสมัย และเรายังสามารถเห็นกลุ่มคนทำงานที่เรียกร้องเรื่องพิทักษ์สิทธิทั้งคนและสัตว์และสิ่งแวดล้อมมากมายในสังคมไทย ข้าพเจ้าไม่เห็นความจำเป็นที่สังคมต้องละทิ้งชุดความคิดใดชุดความคิดหนึ่ง การเห็นอก

เห็นใจและทำทานต่อเพื่อนร่วมสังคมก็เป็นสิ่งที่ดีงาม การใช้เครื่องมือทางการแพทย์หาสาเหตุและรักษาความบกพร่องของสภาพร่างกายและปัญญา ก็ยังเป็นเรื่องที่จำเป็น การช่วยให้สังคมมองและเข้าใจเรื่องสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียม ก็ยังเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความตั้งใจ และความพยายามอีกมาก แต่ก็ต้องทำ แต่สิ่งที่สำคัญ ไม่ว่าจะมองไปที่ตัวแบบใด (ศาสนา/การแพทย์/ทางสังคมหรือสิทธิมนุษยชน) เราต้องทำความเข้าใจกับ “อำนาจ” ที่แฝงอยู่หลังการกระทำตามชุดความคิดเหล่านั้น เช่น การทำบุญให้ทานกับเพื่อที่พิการในสังคม เป็นการสร้างฐานอำนาจและความชอบธรรมทางสังคมหรือไม่ เช่นเดียวกับการมีสถาบันเพื่อดูแลคนพิการ จะกลายเป็นการสร้างกรอบเชิงพื้นที่และสังคม เป็นข้อจำกัดชีวิตของคนพิการหรือไม่ การเรียกร้องสิทธิต่างๆ เป็นเสียงที่คนพิการได้มีส่วนออกเสียงแค่ไหน มีคนพิการมากน้อยแค่ไหนอยู่ในกระบวนการขับเคลื่อนเหล่านั้น ไม่เช่นนั้น คนพิการ หรือ เรื่องความพิการ เป็นเพียงคำกล่าวอ้างเพื่อหาความชอบธรรมต่อกลไกไปถึงอำนาจเท่านั้น ถึงแม้มีข้อกังขาว่า ต่อให้เป็นคนพิการทำงานเองก็อาจไม่สามารถพิทักษ์สิทธิคนพิการได้ อันนี้ก็ต้องใช้เวลาประสบการณ์แต่ละคนต้องตกตะกอน หลายคนกล่าวว่า แนวความคิดมองคนพิการเป็นเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องยากเกินกระทำได้ในสังคมไทย เป็นยุคพระศรีอาริย์ (Utopian thought) ท้ายที่สุด เราต้องไม่ลืมนึกว่า มนุษย์อยู่ได้ด้วยความหวังและทำความหวังนั้นให้เป็นจริง บนความจริงที่มีอยู่ในมือของทุกคนเท่านั้นเอง เรื่องหลายเรื่องต้องอาศัยเวลาและเทศะที่เหมาะสม เช่น คนคงหาว่าบ้า ถ้าหากไปบอกชาวอเมริกันที่ใช้ทาสผิวดำอยู่ เมื่อร้อยกว่าปีก่อน ว่าครั้งหนึ่งอเมริกันจะถูกปกครองโดยประธานาธิบดีผิวดำที่มีชื่อกลางอย่างชามูสลิม!

2.1.4 ประเภทของคนพิการ รศ.ดร. ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2549, หน้า 14-20) ประเภทของคนพิการ คนพิการ คือ บุคคลซึ่งความถูกจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันและการมีส่วนร่วมทางสังคมได้โดยวิธีการทั่วไปเนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญาหรือการเรียนรู้และมีความต้องการจำเป็นพิเศษด้านต่างๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและมีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ความพิการ คือ ความบกพร่องหรือการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายและหรือจิตใจให้มีข้อจำกัดในการเรียนรู้ การสื่อความหมาย (การพูด ฟัง อ่าน เขียน) การทำกิจวัตรประจำวัน การประกอบอาชีพ และการสร้างสัมพันธภาพกับคนในสังคม ซึ่งคนหนึ่งอาจจะมีความบกพร่องและมีขีดจำกัดอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขได้แบ่งความพิการออกเป็น 5 ประเภท คือ

2.1.4.1 ความพิการทางด้านการมองเห็น

ภาพที่ 4 อักษรเบล

ภาพที่ 5 สัญลักษณ์ของคนตาบอด

2.1.4.2 ความพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย

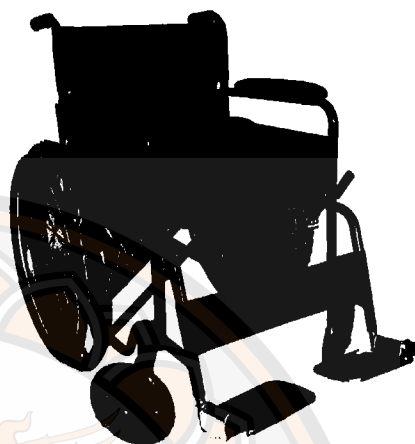

ภาพที่ 6 ตัวอย่างภาษามือ

2.1.4.3 ความพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว

ภาพที่ 7 ผู้พิการทางขา

ภาพที่ 8 รถเข็นผู้ป่วย

2.1.4.4 ความพิการทางด้านจิตหรือพฤติกรรมและความพิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้

(มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ : 2539) เป็นข้อโต้แย้งถึงความสำคัญ ระหว่างความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคมกับความสามารถในการเรียนรู้ทางวิชาการ ในที่สุดก็ยอมรับกันว่า ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคมสำคัญกว่า คนปัญญาอ่อนจำนวนหนึ่ง เข้าร่วมสังคมได้ดีเป็นที่รักของบุคคลรอบข้าง แต่คนปัญญาอ่อนจำนวนไม่น้อยมีปัญหาทางสังคมมากมายและมีปัญหาในการคบเพื่อน ด้วยเหตุผลสองประการ คือการไม่รู้จักรักที่จะยกระดับปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และการแสดงพฤติกรรมปิดกั้นความเป็นเพื่อน ตัวอย่างเช่น คนปัญญาอ่อนจะมีพฤติกรรมเหมินเฉย เป็นต้น

2.1.5 ทักษะคติเกี่ยวกับความพิการ - ผู้พิการ

โดยปกติสังคมและตัวคนพิการเอง จะมองความพิการเป็น 2 แบบ

แบบแรกมองว่าความพิการเป็นเวรเป็นกรรมน่าสงสาร และควรจะได้รับ การสงเคราะห์ช่วยเหลืออย่างเดียว

แบบที่สองมองคนพิการเป็นทรัพยากรสำคัญ เป็นมนุษย์คนหนึ่งของสังคมที่เราต้องลงทุนเพื่อพัฒนาให้มีศักยภาพ ปัจจุบันนี้ยังมีการมองแบบแรกกันเป็นส่วนใหญ่ หน้าที่ต่อไปของทุกภาคส่วนรวมทั้งคนพิการเองด้วยที่จะต้องปรับมุมมองจากแบบที่หนึ่งมาเป็นแบบที่สองมากขึ้น ไม่ได้

หมายความว่าแบบใดแบบหนึ่งถูกหรือผิด เพราะยังมีคนพิการซ้ำซ้อน(คือพิการหลายประเภทในตัว) ก็ต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างเต็มที่ แต่คนพิการจำนวนมากหรือส่วนใหญ่ด้วยซ้ำในสังคมไทยที่มี ศักยภาพต้องได้รับการพัฒนา เป็นทุนในการพัฒนา

มุมมองแบบที่สองถือว่าคนพิการเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของชาติบ้านเมืองไม่ควร มองข้าม ทุกฝ่ายต้องช่วยกันพัฒนา ดังที่เรียกว่า “การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ” ให้ดีที่สุด (ไทยเรามีกฎหมายเรียกว่า พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 มี 20 มาตรา มีแจกให้ แล้ว)

ในทางเศรษฐศาสตร์ถือว่าเป็นการลงทุนพัฒนาคนพิการย่อมได้รับค่าตอบแทนคุ้มค่า เพราะหนึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายที่เขาต้องเป็นภาระของสังคม สองเขาจะกลับกลายเป็นพลเมืองที่มีศักยภาพ ทำงานเลี้ยงตัวเองได้ รัฐได้ภาษีจากคนเหล่านี้เพิ่มขึ้น สังคมที่ฉลาดย่อมส่งเสริมพัฒนาคนพิการให้เป็นพลังของสังคม ดังที่เรียกว่า “เปลี่ยนภาระเป็นสังคม”

2.1.6 การพัฒนาคนพิการ

2.1.6.1 คนพิการต้องพยายามพัฒนาตนเองก่อน คนพิการต้องพยายามชวนชววย กล้า เปิดเผยตัว มีกำลังใจต่อสู้เพื่อชีวิตที่ดีขึ้น อดทนต่อการฟื้นฟูสมรรถภาพ ดังคำขวัญที่ว่า “จะต่อสู้แม่ พิการ จะกล้าหาญและอดทน จะเรียนและฝึกฝนจะพึ่งตน เพียรทำงาน ” ปัจจุบันสังคมมีความเข้าใจ ยอมรับ ยกย่อง สนับสนุนคนพิการมากขึ้น ให้โอกาสความเสมอภาค คนพิการจึงต้องปรับตัว ไม่ ปล่อยให้ตนเองจมปลักอยู่กับความพิการ ต้องตระหนักว่าตนเองยังมีศักยภาพอยู่ มีสิทธิที่จะคิดฝัน ดังนี้ จึงอย่านิ่งดูดาย โอกาสที่คนพิการได้มานั้นมีไซร้อให้คนอื่นหยิบยื่นมาให้สถานเดียว คนพิการ ต้องมีความชวนชววย การที่จะให้สังคมเข้าใจและยอมรับคุณค่าของคนพิการ ต้องเริ่มต้นที่ตัวคน พิการเอง คือมีความมานะอดทน หมั่นสร้างผลงาน แสดงความสามารถที่มีอยู่ออกมาก่อน แล้วใน ที่สุดความแตกต่างของสภาพร่างกายก็มีไซร้อปัญหาอุปสรรคหรือเป็นตัวชี้วัดคุณค่าของมนุษย์อีกต่อไป

2.1.6.2 ครอบครัวต้องสนับสนุนกระตุ้นให้กำลังใจ ให้ได้รับการพัฒนา ครอบครัวสำคัญ ที่สุดต่อการพัฒนาชีวิตของคนพิการ จึงต้องเข้าใจ ให้กำลังใจ ครอบครัวพึงรู้ วิธีการเลี้ยงดูหรือ พัฒนาคนพิการที่ถูกทาง สนใจเรื่องที่อยู่หลับนอน อาหารการกิน สิ่งอำนวยความสะดวก ส่งเสริม ให้ได้เรียนหนังสือ ออกกำลังกาย ช่วยเหลือตนเอง พบปะผู้คนนอกบ้าน หากทำได้จะทำให้คน พิการปรับตัวได้รวดเร็ว ผู้ใดอยากให้ครอบครัวมีความสุขก็อย่ามองข้ามคุณค่าของคนในครอบครัวของ ตนเอง การทำครอบครัวมีความเข้าใจ ให้ความรัก ตระหนัก รับผิดชอบ ให้กำลังใจ ความ อบอุ่น เป็นการส่งเสริมขวัญกำลังใจแก่คนพิการเสมือนยาขนานเอกที่จะทำให้คนพิการมีกำลังใจต่อสู้ อย่างมั่นใจ มีสามารถหาอะไรมาเทียบเท่าได้ หากครอบครัวเต็มใจสนับสนุนย่อมเปิดโอกาสกว้างให้

ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมส่งเสริมพัฒนาต่อไป คนพิการจักสามารถพึ่งตนเองได้และได้เข้าสู่โอกาสสำคัญยิ่งขึ้นไปอีก

2.1.6.3 สังคมต้องเสริมส่ง (ไม่ใช่ถีบส่ง) สังคมรวมถึงภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน ภาคประชาชน (อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สาธารณสุข ครูอาจารย์ พระ กลุ่มอาชีพต่าง ๆ) ต้องยอมรับ ไม่รังเกียจ กีดกัน ให้สำคัญเรื่องสิทธิ โอกาส ความเสมอภาค การพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการ สังคมต้องเข้าใจว่า “คุณค่าของมนุษย์ใช้สิ้นสุดที่ความพิการ” พร้อมทั้งจะให้โอกาสเขาได้แสดงศักยภาพ ปัจจุบันสังคมไทยเข้าใจและเห็นความสำคัญคนพิการมากขึ้น ร่วมกันจัดกิจกรรมส่งเสริมคนพิการ เช่น การจัดงานวันคนพิการ รับคนพิการเข้าทำงาน การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ส่งเสริมอาชีพ สนับสนุนทุนการศึกษาต่อ การที่สังคมเข้าใจให้โอกาสแก่คนพิการ โดยเฉพาะส่งเสริมให้มีอาชีพย่อมประเสริฐที่สุดทำให้เขามีรายได้ช่วยเหลือตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่ครอบครัวหรือสังคมมากเกินไป เป็นการส่งเสริมให้คนพิการที่อยู่ในวัยแรงงานทั้งในเมืองและชนบทมีอาชีพ เป็นการสร้างหลักประกันความมั่นคงให้คนพิการพึ่งตนเองได้ในระยะยาว ทำให้การฟื้นฟูสมรรถภาพครบวงจรและตรงกับความต้องการของคนพิการมากที่สุด เป็นการให้แก่ผู้ด้อยโอกาสที่มีคุณค่ายิ่งทำให้ฝันของคนพิการเป็นจริงขึ้นมา

2.1.7 **อายตนะ** อายตนะ (อ่านว่า อายะตะนะ) แปลว่า ที่เชื่อมต่อ , เครื่องติดต่อ หมายถึงสิ่งที่เป็นสื่อสำหรับติดต่อกัน ทำให้เกิดความรู้สึกขึ้น แบ่งเป็น 2 อย่างคือ

2.1.7.1 อายตนะภายใน หมายถึงสื่อเชื่อมต่อที่อยู่ในตัวคน บ้างเรียกว่า อินทรีย์ 6 มี 6 คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทั้งหมดนี้เป็นที่เชื่อมต่อกับอายตนะภายนอก

2.1.7.2 อายตนะภายนอก หมายถึงสื่อเชื่อมต่อที่อยู่นอกตัวคน บ้างเรียกว่า อารมณ 6 มี 6 คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ ทั้งหมดนี้เป็นคู่กับอายตนะภายใน เช่น รูปคู่กับตา หูคู่กับเสียง เป็นต้น

อายตนะภายนอกนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อารมณ เมื่อตาเห็นรูป เรียกว่า สัมผัส รู้ว่ามีการเห็น เรียกว่าวิญญาณ เกิดความรู้สึกขึ้นเมื่อตาเห็นรูป เรียกว่า เวทนา

2.1.8 **ความหมายของ "จิตรกรรมสื่อผสม" "ศิลปะสื่อประสม หรือ ศิลปะสื่อผสม"** หมายถึง ผลงานที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นโดยใช้เทคนิคและวิธีการของศิลปะทางด้านทัศนศิลป์หลาย ๆ แขนงมาผสมผสานทำให้เกิดผลงานที่อยู่ในขั้นเดียวกัน เน้นหลักการจัดองค์ประกอบศิลปะ แสดงออกถึงอารมณ์สะท้อนใจของผู้สร้าง

วัสดุที่ใช้ในการสร้างผลงานสื่อประสมสามารถหาได้จากวัสดุธรรมชาติ เช่น วัสดุจากพืช สัตว์ และแร่ วัสดุสังเคราะห์ เช่น กระดาษ โลหะ เป็นต้น

กล่าวถึงกระบวนการสร้างสรรค์ศิลปะในยุคใหม่ โดยมุ่งเน้นไปที่มีการนำวัสดุมาใช้ในงานศิลปะในแต่ละประเภท ตลอดจนการเลือกใช้วัสดุต่างๆ ในการสร้างสรรค์ศิลปะจึงควรทำความเข้าใจ

เกี่ยวกับโลกทัศน์ แนวคิดและผลงานของศิลปินประเภทต่างๆ ว่ามีการเชื่อมโยงพัฒนาการการใช้สื่อ วัสดุและรูปแบบวิธีการสร้างสรรค์ที่เฉพาะตัวการเปรียบเทียบงาน รวมถึงการได้รับอิทธิพลทาง รูปแบบ และการเลือกใช้วัสดุแต่ละประเภทงานที่ต่างกัน การหยิบยืมลักษณะเฉพาะในแต่ละประเภท งาน การผสมกันระหว่างงานจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหวอย่างเช่นภาพจาก โทรทัศน์ วีดิโอ เสียง กลิ่น หรือสัมผัสทางกายภาพ ผลงานในแต่ละประเภทยังมีรูปแบบที่สะท้อน ถึงการได้รับอิทธิพลของศิลปะในอีกประเภทหนึ่งซึ่งร่วมสมัยในขณะนั้น จึงเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ แนวคิดและจุดประสงค์ของศิลปิน

2.1.9 องค์ประกอบในการออกแบบ ส่วนประกอบของการออกแบบแบ่งออกเป็น 6 ชนิดนี้ คือ เส้น ทิศทาง รูปร่างรูปทรง ขนาดและสัดส่วน ลักษณะผิว น้ำหนักและสี ต่างมีความสำคัญและ มีความหมายต่าง ๆ กัน ตามความเข้าใจของแต่ละสังคมอย่างไรก็ตามการที่จะนำลักษณะส่วนประกอบ ทั้ง 6 มารวมกันให้เป็นการออกแบบมีหลักของความกลมกลืนเกี่ยวกับส่วนประกอบทั้ง 6 อย่างคือ ตำแหน่งต่างๆ ของส่วนประกอบที่ใกล้กัน กลมกลืนกัน ไกลกัน ตัดกัน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบทางด้านความรู้สึกและการรับรู้ในรูปทรงนั้น Corbusier และ Ozenfant มีความเห็นว่ามีแบบแผนเกี่ยวกับการรับรู้ความรู้สึกอยู่ 2 อย่าง อย่างแรกคือ ความรู้สึก เบื้องต้นที่เกิดขึ้นทันทีกับมนุษย์ทุกคนจากการได้เห็นรูปทรง และแม่สี ความรู้สึกขั้นที่ สอง เป็น ความรู้สึกที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล เพราะขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางวัฒนธรรมและการสืบทอดเชื้อสาย เมื่อเห็นแห่งลูกบาศก์ทุกคนจะมีความรู้สึกต่อรูปทรงนี้เหมือนกันแต่ถ้าเติมจุดกลมบนลูกบาศก์ ก็จะทำให้มนุษย์บางกลุ่มที่เจริญแล้วคิดว่านั้นคือ ลูกเต๋า และ ทำให้เกิดความคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่ สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับลูกเต๋าดำเนินมา ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่านอกเหนือจากความรู้สึกพื้นฐานแล้วยังมี ความรู้สึกขั้นที่สองชนิดต่างๆอีกเป็นจำนวนมาก รูปทรง สี และเส้น ที่เป็นพื้นฐานก็เช่นกันสามารถ ทำให้มนุษย์ทุกคนมีปฏิกริยา ต่อสิ่งเหล่านี้เหมือนกันโดยอัตโนมัติ รูปสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ รูปกรวย รูปทรงกลม รูปทรงกระบอก หรือรูปทรงปิรามิด รูปทรงเหล่านี้เป็นรูปทรงพื้นฐาน ที่ทรงความ ยิ่งใหญ่ผลงานที่ยิ่งใหญ่ในอดีตใช้รูปทรงพื้นฐานเหล่านี้และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผลงานเหล่านี้ยืนยงอยู่ได้ ครอบงำทุกวันนี้

2.2 ข้อมูลด้านรูปแบบ

2.2.1 ลัทธิคิวบิซึม ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก(2528 หน้า 225-231) ลัทธิคิวบิซึม (Cubism) เป็นที่ยอมรับว่าสิ่งต่างๆย่อมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก เหลือร่องรอยเดิมทิ้งไว้บ้าง บางอย่างเปลี่ยนแปลงน้อย เหลือสภาพเดิมทิ้งไว้มาก เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า สภาพของสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันตามยุคสมัยประกอบกับความคิดเห็นของมนุษย์ การรู้จักคิดค้นสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เป็น

ผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และเหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ของสังคมด้วย เซซานกล่าวเสมอว่า “ถ้าเข้าใจในรูปทรงของโลกภายนอก และโครงสร้างตามความเป็นจริงแล้ว จงมองรูปทรงเหล่านั้นเป็นเหลี่ยม เป็นลูกบาศก์ง่ายๆ”

อารี สุทธิพันธ์ (2528 หน้า 111-121) ศิลปินกลุ่มคิวบิซึม เข้าใจการออกแบบตามความสัมพันธ์ของวัตถุกับบริเวณที่ว่าง (Space) และตำแหน่งของผู้ดูต่าง ๆ กันเท่าๆกับการถ่ายทอดตามความจริง ศิลปินกลุ่มนี้พยายามแยก วิเคราะห์วัตถุแล้วนำมาประกอบใหม่ตามความเหมาะสมของระนาบผิว (Surface) เพลน (Plane) และรูปร่างร่วมกัน (Sharing Shape) ตามลักษณะของการผสมผสานของเส้น

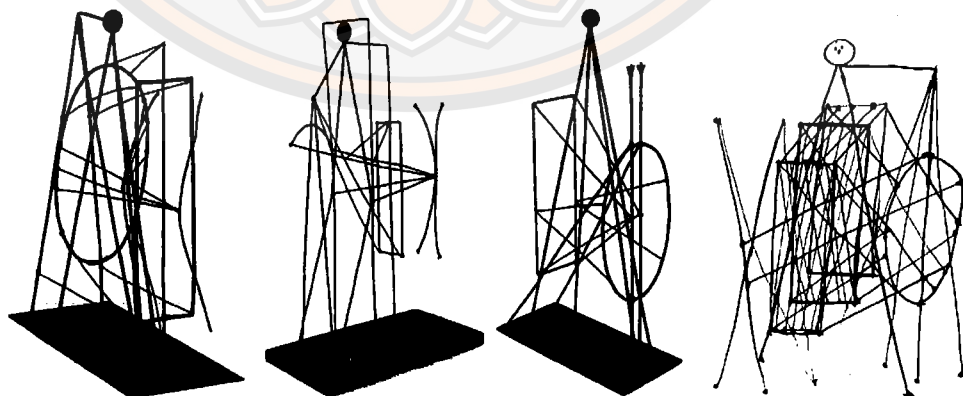
2.2.2 ปาโบล รุยซ์ ปิกัสโซ (Pablo Ruiz Picasso)

ภาพที่ 9 ปาโบล รุยซ์ ปิกัสโซ

ภาพที่10 guitar-and-bottle-of-bass-2

ภาพที่11Picasso-1928-figures-maquette-for-a-memorial-to-apolinaire

ภาพที่ 12 Picasso-1931-pichet-et-coupe-de-fruits

2.2.3 สุนทรียศาสตร์สมัยใหม่ : ศิลปะกลุ่มมินิมอลอาร์ท (Minimal Art) ผลงานในแนวลดทอน ที่เรียกว่า " Minimal Art" ซึ่งยอมรับในทฤษฎีรูปทรง (Theory of Form) ที่เชื่อมั่นว่าศิลปะคือรูปทรงนัยสำคัญ ศิลปะที่ดีที่สุดคือศิลปะที่ลดทอนจนกลายเป็นรูปทรงพื้นฐานที่มีความเรียบง่ายที่สุด และยกย่องว่า "แนวคิดสำคัญกว่าการเล่าเรื่อง"

2.2.3.1 ผลงานสุดคลาสสิกของ Donald Judd (1928 -) ศิลปินคนสำคัญในกลุ่มมินิมอลอาร์ท ผลงานชิ้นนี้มีชื่อเสียงมากและถือเป็นต้นแบบของศิลปะในกลุ่มนี้

ภาพที่ 13 Donald Judd

2.2.4 ผลงานของ อาจารย์ มณเฑียร บุญมา

ภาพที่ 14 ผลงานของ อาจารย์ มณเฑียร บุญมา

2.2.5 สัญลักษณ์ ของคนพิการ

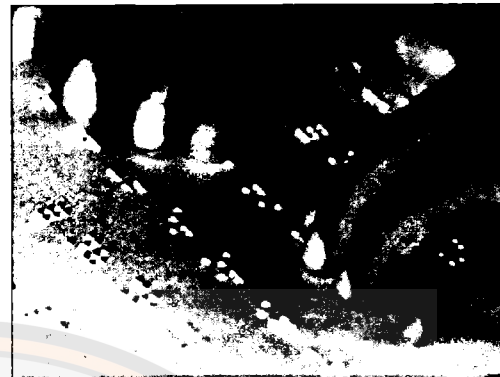
ภาพที่ 15 รถเข็นผู้ป่วย

ภาพที่ 16 ไม้เท้า

ภาพที่ 17 ไม่เห็นคำยัน

ภาพที่ 18 อักษรเบรลล์

ภาพที่ 19 รูปสัญลักษณ์ คนพิการ

2.2.7 การแกะไม้ด้วยเทคนิค woodcut

ภาพที่ 20 การแกะไม้ด้วยเทคนิค woodcut

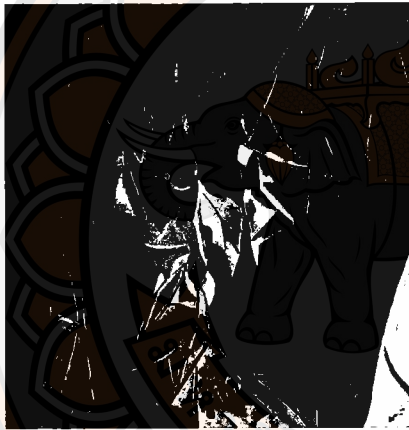
ภาพที่ 21 การแกะไม้ด้วยเทคนิค woodcut

บทที่ 3

กระบวนการสร้างสรรค์ (Method of Creation)

แรงบันดาลใจ (Inspiration)

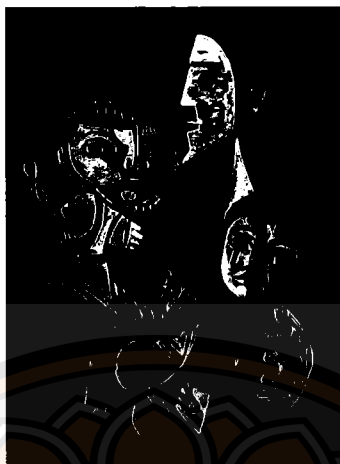
- ได้มาจากบทความหนึ่งว่าด้วยมนุษย์เรานั้นถูกจัดการ ถูกห้าม ถูกกำหนด จึงทำให้เกิดความพิการทางความรู้สึก ความคิด และพิการทางด้านกรกระทำมากกว่าพิการทางด้านจิตใจ
- ผลงาน Pablo Picasso ลัทธิคิวบิสม์ Cubism

ภาพที่ 22 Les_Demoiselles_d_Avignon

ภาพที่23 picasso1913 guitar-and-bottle-of-

bass-2

ภาพที่ 24 Picasso-1915-homme-accoude-sur-une-table

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน (Concept of Work)

การสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้านั้น เกี่ยวกับมนุษย์เราที่ถูกจัดการ ถูกห้าม ถูกกำหนด จึงเกิดความพิการทางความรู้สึก ความคิด และพิการทางด้านการกระทำมากกว่า พิการทางด้านร่างกาย
การพัฒนาแรงบันดาลใจและแนวคิดสู่รูปแบบการแสดงออกในการสร้างสรรค์

(Development of Inspiration and Concept of Work)

พัฒนาการจากแรงบันดาลใจ แนวคิด สู่รูปทรงที่นำมาใช้ในการแสดงออก โดยการผสมผสานข้าพเจ้าต้องการนำเสนอผลงานในรูปแบบจิตกรรมสื่อประสม โดยเทคนิคจิตรกรรมและวัสดุอื่นๆมาประกอบรวมกัน เป็นรูปทรงเป็นสามมิติ ในรูปของนามธรรมหรือกึ่งนามธรรม เพื่อให้ผู้ชมผลงานรู้สึกและเข้าใจได้ง่าย โดยการใช้วิธีการประกอบกันของวัตถุ นำไปติดตั้ง หรือจัดวางในที่ว่าง ประกอบการจัดแสงในที่ที่จะแสดงงานให้เข้ากับตัวงาน

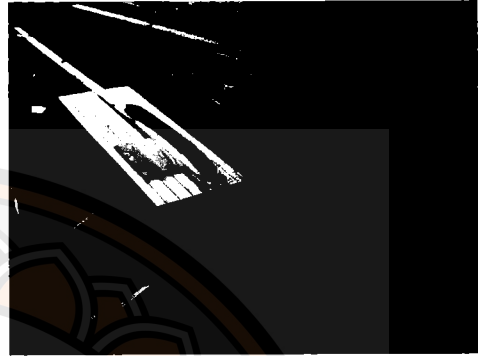
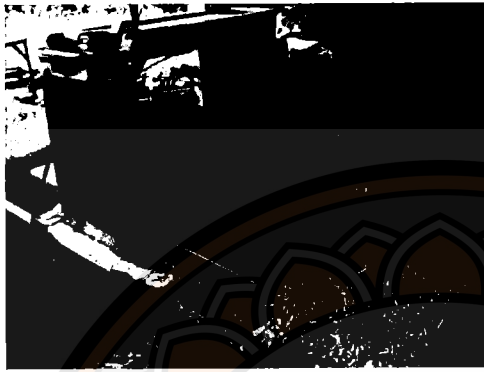
รูปทรง (Form) ในผลงานของข้าพเจ้านำรูปทรงที่มีการคลี่คลายจากอวัยวะของมนุษย์ การตัดทอนรูปทรง มาทำให้เกิดเป็นสัญลักษณ์ (Symbol) ความพิการเป็นสื่อที่ใช้ในการแสดงออก โดยการผสมผสานจินตนาการและการออกแบบสร้างสรรค์ออกมาในรูปนามธรรม หรือ กึ่งนามธรรม

การสร้างสัญลักษณ์(Symbol) เป็นสัญลักษณ์ทางความรู้สึก การนำสัญลักษณ์ของคนพิการมามาใช้ในงาน ก่อให้เกิดความคิดจินตนาการต่อผู้ดู และ เป็นตัวแทนของความพิการ

ไม้ แทนความหมาย ความมีชีวิต ความเป็นธรรมชาติ ที่ถูกจับแต่ง เปรียบเหมือนชีวิตคน พิการ

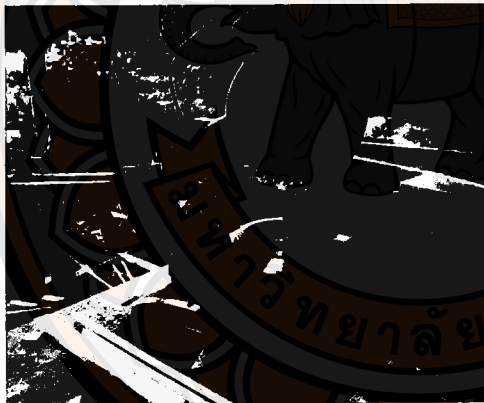
ทรงบ้าน แทนความหมาย ความต้องการทางจิตใจซึ่ง บ้านเป็นแหล่งรวมอะไรหลายๆอย่าง และเป็นการจำกัดพื้นที่ หรือ การจำกัด ความรู้สึก ที่จะต้องอยู่ในกรอบ อยู่ในรูปแบบสังคม นั้นๆ

รูปภาพแสดงวัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

ภาพที่ 27 เครื่องรีดไม้

ภาพที่ 28 เครื่องตัดไม้ขนาดใหญ่

ภาพที่ 29 เครื่องตัดไม้ขนาดเล็ก

ภาพที่ 30 เครื่องตัดฉลุไม้

การปฏิบัติงานครั้งที่ 1

กระบวนการสร้างสรรค์

- 1.รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์
- 2.วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ข้อมูล เพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลงาน

ภาพที่ 31 ภาพร่าง

ภาพที่ 32 ภาพร่าง

3.จัดเตรียมอุปกรณ์ แล้วทำผลงานตาม กระบวนการสร้างสรรค์

- 3.1 นำไม้แผ่น ชนิดใดก็ได้มา ตัดเป็น ส่วน หน้าตา พิกลพิการ ตามกรอบแนวคิดที่ร่างไว้

ภาพที่ 33 ชิ้นส่วนหน้าตาที่ถูตัดตัดทอน

3.2 หลังจากตัดเสร็จ แล้วก็นำมาขัดแต่งด้วยกระดาษทรายให้เรียบร้อย

ภาพที่ 34 ขัดชิ้นส่วน

4.เข้าสู่ขั้นตอนปฏิบัติงาน

4.1 นำไม้เก่าที่มีขนาดเท่ากันมาทำการอัดไม้ ให้มีขนาดที่เราต้องการตัดตามแบบร่าง

ภาพที่

35 การอัดไม้

4.2 จากนั้นก็นำไม้ที่เข้าและวัดไว้ นำมาตัดแล้วนำมาประกอบ

ภาพที่ 36 การประกอบชิ้นงาน

4.3 ส่วนของงานที่เป็นเหล็ก สร้างขึ้นโดยร่างแบบบนแผ่นเหล็ก ตัดตามแบบ เสร็จแล้วจึงนำมาประกอบกันโดยการเชื่อม

ภาพที่

37 ชิ้นงานที่เป็นเหล็ก

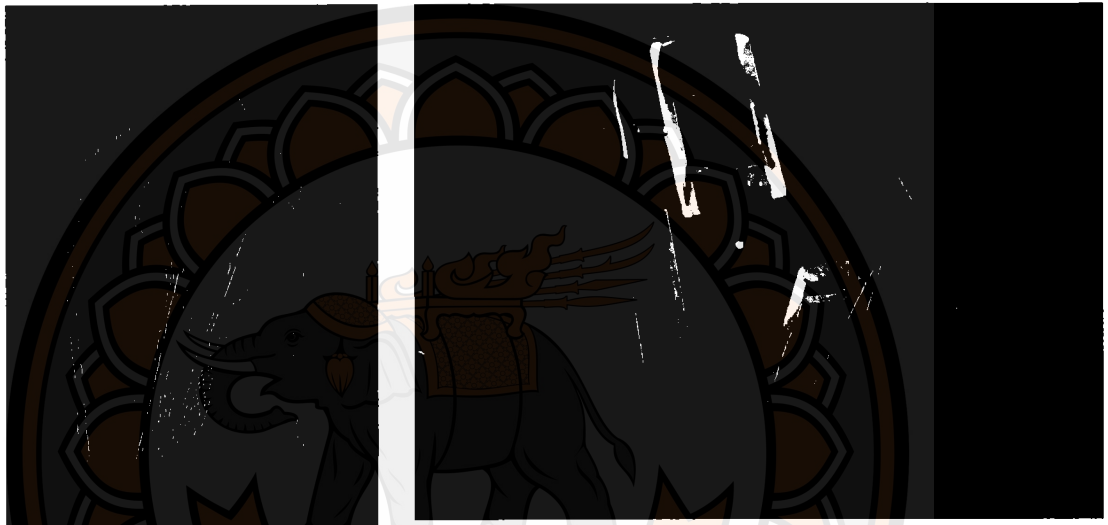
ข้อคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษา

- จากงานชิ้นนี้ อาจารย์ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ให้เรื่องของ โครงสร้าง

การปฏิบัติงานครั้งที่ 2

กระบวนการสร้างสรรค์

1. รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์
2. วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ข้อมูล เพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลงาน

ภาพที่ 38 แบบร่าง

ภาพที่ 39 โมเดลไม้

3. จัดเตรียมอุปกรณ์ แล้วทำผลงานตาม กระบวนการสร้างสรรค์

- 3.1 นำไม้แผ่น ชนิดใดก็ได้มา ตัดเป็น ส่วน หน้าตา พิกลพิการ ตามกรอบแนวคิดที่ร่างไว้

ภาพที่ 40

3.2 หลังจากตัดเสร็จ แล้วก็นำมาขัดแต่งด้วยกระดาษทรายให้เรียบร้อย

ภาพที่ 41

4.เข้าสู่ขั้นตอนปฏิบัติงาน

4.1 นำไม้เก่าที่มีขนาดเท่ากันมาทำการอัดไม้ให้มีขนาดที่เราต้องการตัดตามแบบร่าง

ภาพที่ 42

4.2 จากนั้นก็นำไม้ที่เข้าและวัดไว้ นำมาตัดแล้วนำมาประกอบ

ภาพที่ 43

4.3 ส่วนของงานที่เป็นเหล็ก สร้างขึ้นโดยร่างแบบบนแผ่นเหล็ก ตัดตามแบบ เสร็จแล้วจึงนำมาประกอบกันโดยการเชื่อม

ภาพที่ 44

ข้อคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษา

- จากงานชิ้นนี้ อาจารย์ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ให้เรื่องของ โครงสร้าง
- เรื่องสีที่เลือกใช้ หรือองค์ประกอบ ควรทำและออกแบบให้นำสนใจยิ่งขึ้น

การปฏิบัติงานครั้งที่ 3

กระบวนการสร้างสรรค์

1. รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์
2. วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ข้อมูล เพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลงาน

ภาพที่ 45

3. จัดเตรียมอุปกรณ์ แล้วทำผลงานตาม กระบวนการสร้างสรรค์

- 3.1 นำไม้แผ่น ชนิดใดก็ได้มา ตัดเป็น ส่วน หน้าตา พิกลพิการ ตามกรอบแนวคิดที่ร่างไว้

ภาพที่ 46

3.2 หลังจากตัดเสร็จ แล้วก็นำมาขัดแต่งด้วยกระดาษทรายให้เรียบร้อย

ภาพที่

47

4.เข้าสู่ขั้นตอนปฏิบัติงาน

4.1 นำไม้เก่าที่มีขนาดเท่ากันมาทำการอัดไม้ให้มีขนาดที่เราต้องการตัดตามแบบร่าง

ภาพที่

48

4.2 จากนั้นก็นำไม้ที่เข้าและวัดไว้ นำมาตัดแล้วนำมาประกอบ

ภาพที่ 49

4.3 ส่วนของงานที่เป็นหลัก สร้างขึ้นโดยร่างแบบบนแผ่นหลัก ตัดตามแบบ เสร็จแล้วจึงนำมาประกอบกันโดยการเชื่อม

ภาพที่ 50

ข้อคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษา

คิด ออกแบบให้ลงตัว กับการจัดวางและผลงาน ควรที่จะมีความลงตัวในงานความเรียบร้อย องค์ประกอบของการออกแบบดีไซน์ รูปทรง

บทที่ 4

ผลการดำเนินงานและพัฒนาการในการสร้างสรรค์

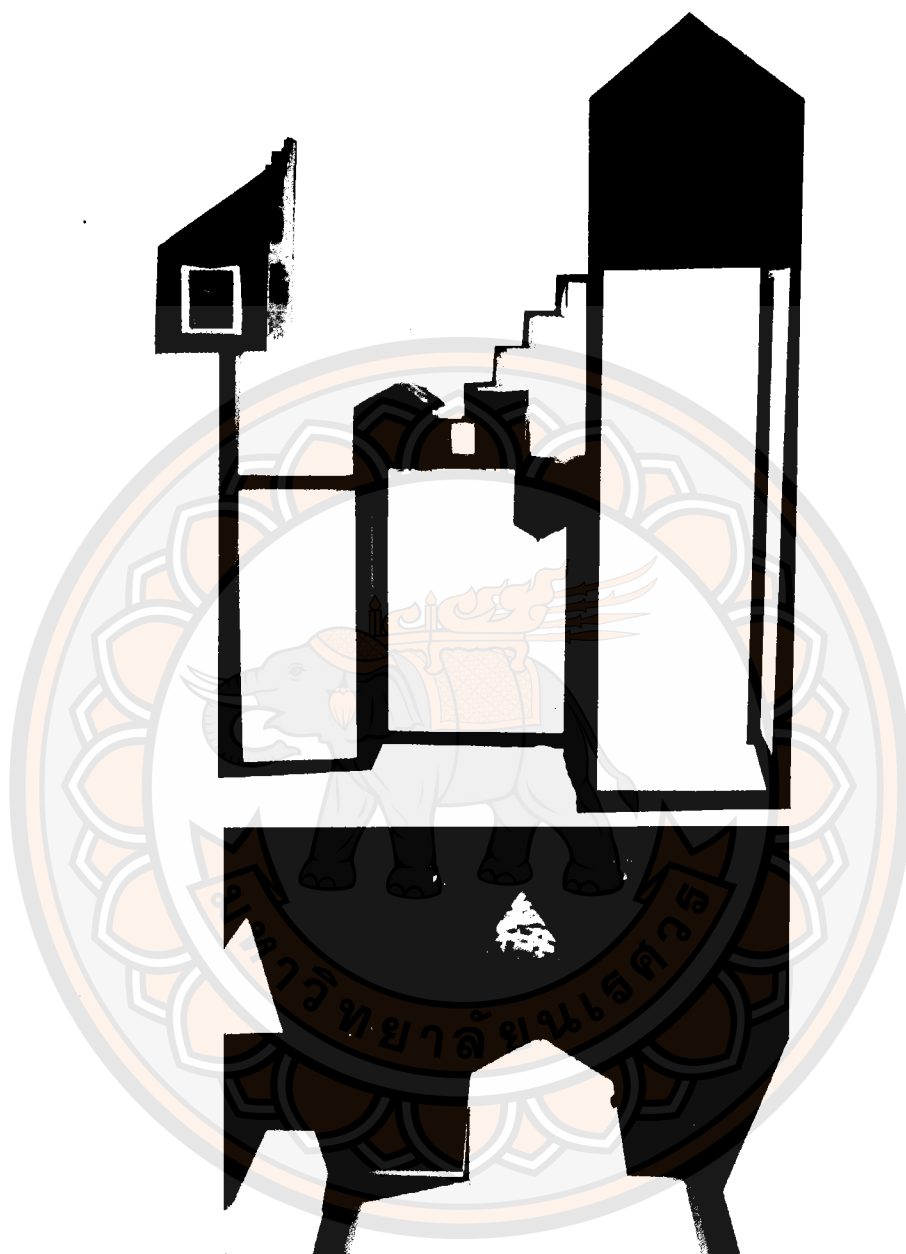
ผลงานศิลปะนิพนธ์สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ช่วง คือ ผลงานช่วงก่อนศิลปะนิพนธ์ และ ผลงานศิลปะนิพนธ์ ซึ่งมีการพัฒนา รูปแบบวิธีการ ต่างๆ รวมไปถึงวัสดุที่ใช้ในผลงาน ก็มีความหมาย สอดคล้องกันกับเนื้อหา

4.1 ผลงานก่อนศิลปะนิพนธ์

การสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้าในชุดนี้ พุฒถึง ความพิการ ทางสังคมกับพื้นที่และอารมณ์ ความรู้สึก ที่ มีต่อพื้นที่นั้นๆจึงทำให้เกิด ความพิการ

ภาพที่ 51 ชื่อผลงาน “ความพิการ ทางสังคมกับพื้นที่และอารมณ์ความรู้สึก หมายเลข 1”
เทคนิค ศิลปกรรมสื่อประสม ขนาด กว้าง 70 ซม. ยาว 120 ซม. สูง 180 ซม.

ภาพที่ 52 ชื่อผลงาน “ความพิการ ทางสังคมกับพื้นที่และอารมณ์ความรู้สึก หมายเลข 2”
เทคนิค ศิลปกรรมสื่อประสม ขนาด กว้าง 60 ซม. ยาว 160 ซม. สูง 200 ซม.

4.2 ผลงานศิลปะนิพนธ์

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์นั้น ข้าพเจ้า คำนึงรวบรวมข้อมูลและนำมาวิเคราะห์สังเคราะห์ข้อมูลออกมาเป็นรูปแบบผลงานศิลปะนิพนธ์ของข้าพเจ้า เพื่อการแสดงออกทางเทคนิคและรูปแบบให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ในผลงานศิลปะนิพนธ์ “ความพิการทางสังคม” ชุดนี้เป็นการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบศิลปกรรมสื่อประสม เกี่ยวกับเรื่องของ ความพิการทางสังคม คือ การสื่อถึงสังคมมนุษย์ความเป็นอยู่ในที่ต่างๆ ความร่อยหรอของพื้นที่ หรือที่พิกอาศัยในปัจจุบัน สังคมเจริญขึ้นประชากรก็เพิ่มขึ้น แต่พื้นที่ยังคงมีเท่าเดิม การถูกจำกัดพื้นที่แสดงถึงความอึดอัดไม่เป็นอิสระไป การถูกจำกัดขอบเขตหลายๆด้าน จึงทำให้เกิดความรู้สึกก้าวไปสู่สัญลักษณ์ ที่ถูกตัดทอน รูปแบบ รูปร่าง รูปทรง ชิ้นส่วนต่างๆ ให้มีความพิการพิการ เป็นการตระหนักว่า ความพิการพิการไม่เพียงแต่จะพิการพิการทางด้านร่างกาย เช่น ตาบอด หูหนวก แขน-ขาขาด แท้จริงแล้วมนุษย์เรารวมทั้งสังคม ต่างก็มีความพิการพิการ แต่พิการทางด้าน ความรู้สึกนึกคิด และจิตใจมากกว่า ที่สังคมมนุษย์เราไปยึดเหี้ยมความพิการพิการใช้คนพิการทางด้านร่างกาย เท่านั้น

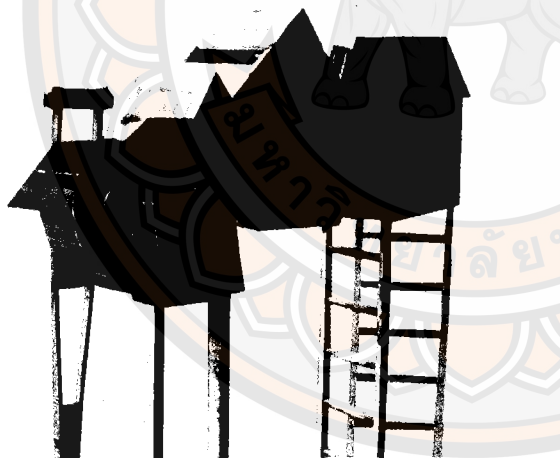

ภาพที่ 53 ชื่อผลงาน “ความพิการ ทางสังคม หมายเลข 1”
เทคนิคสื่อประสม ขนาด กว้าง 50 ซม. ยาว 110 ซม. สูง 110 ซม.

ภาพที่

53.1

ภาพที่

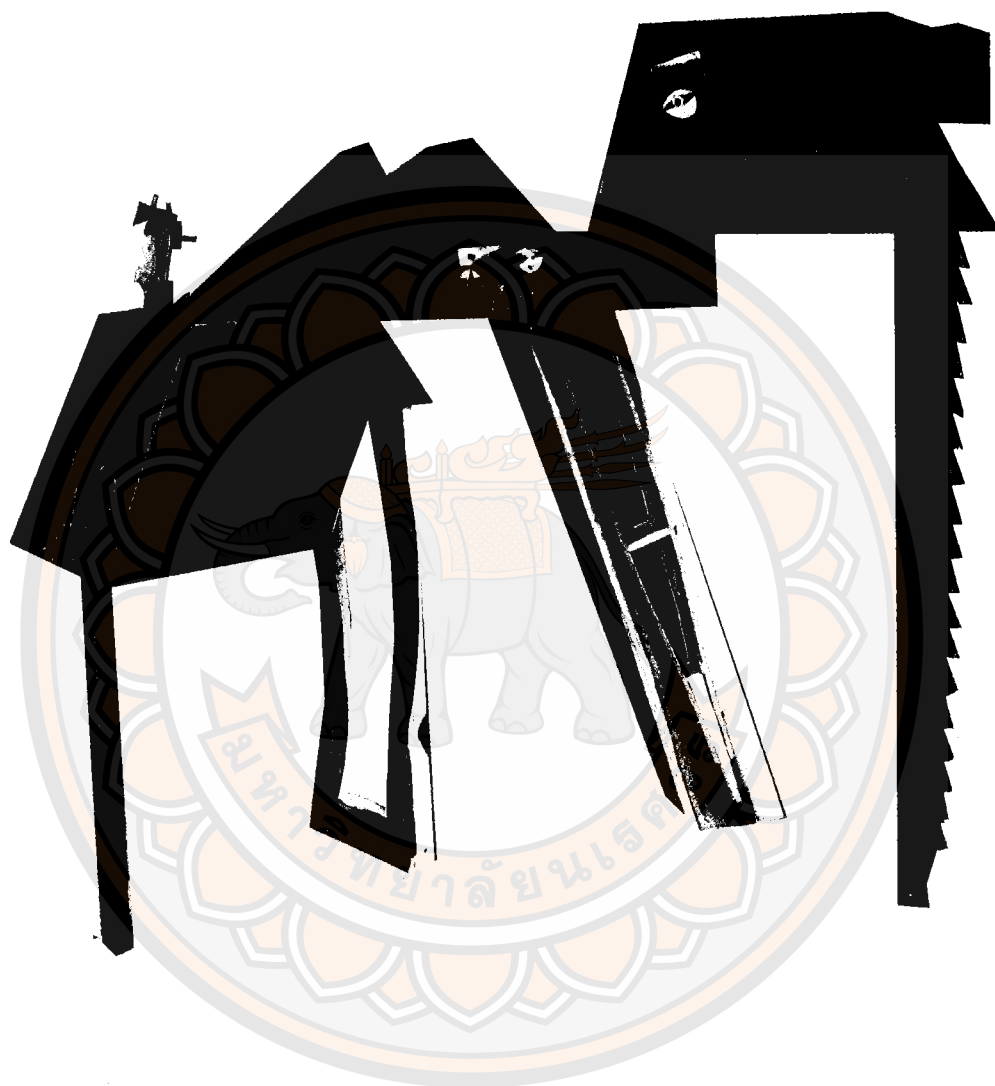
53.2

ภาพที่ 53.3

เนื้อหาของผลงาน : “ความพิการทางสังคัม หมายเลข 1”

ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก บทความหนึ่งว่าด้วยมนุษย์เรานั้นถูกจัดการ ถูกห้าม ถูกกำหนด จึงทำให้เกิดความพิการทางความรู้สึก ความคิด และพิการทางด้าน การกระทำมากกว่าพิการทางด้านจิตใจ โดยนำเสนอในรูปแบบผลงานศิลปกรรมสื่อประสม

ภาพที่ 54 ชื่อผลงาน “ความพิการ ทางสังคม หมายเลข 2”
เทคนิคสื่อประสม ขนาด กว้าง 40 ซม. ยาว 170 ซม. สูง 200 ซม.

ภาพที่ 54.1 รายละเอียดชิ้นงาน

ภาพที่ 54.2 ขนาดของชิ้นงาน

เนื้อหาของผลงาน : “ความพิการทางสังคม หมายเลข 2” ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ได้มีการพัฒนาจากผลงาน “ความพิการทางสังคม หมายเลข 1” ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก บทความหนึ่งว่าด้วยมนุษย์เรานั้นถูกจัดการ ถูกห้าม ถูกกำหนด จึงทำให้เกิดความพิการทางความรู้สึก ความคิด และพิการทางด้านการกระทำมากกว่าพิการทางด้านจิตใจ โดยนำเสนอในรูปแบบผลงานศิลปกรรมสื่อประสม

ภาพที่ 55 ชื่อผลงาน “ความพิการ ทางสังคม หมายเลข 3”
เทคนิคสื่อประสม ขนาด กว้าง 80 ซม. ยาว 100 ซม. สูง 110 ซม.

ภาพที่ 55.1 รายละเอียดชิ้นงาน

ภาพที่ 55.2 รายละเอียดชิ้นงาน

เนื้อหาของผลงาน : “ความพิการทางสังคม หมายเลข 3”

ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ได้มีการพัฒนามาจากผลงาน “ความพิการทางสังคม หมายเลข 1 และ 2” เพื่อให้เกิดความหลากหลายในชิ้นงานแต่ละชิ้น นำเสนอเนื้อหาผ่านเรื่องราว ความพิการทางสังคม การถูกจำกัดพื้นที่แสดงถึงความอึดอัดไม่เป็นอิสระไป การถูกจำกัดขอบเขตหลายๆด้าน จึงทำให้เกิดความรู้สึกก้าวไปสู่สัญลักษณ์ ที่ถูกตัดทอน รูปแบบ รูปร่าง รูปทรง ชิ้นส่วนต่างๆ ให้มีความพิกลพิการ

บทที่ 5

บทสรุป (Conclusion)

สรุปผลการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์ภายใต้หัวข้อศิลปนิพนธ์ชื่อ “ความพิการทางสังคมกับพื้นที่และความรู้สึก” ความพิการทางสังคม (Social Model of Disability) เป็นชุดความคิดที่ตระหนักดีว่าสถานะทางกายและสติปัญญาแตกต่างกันของแต่ละคนนั้น มีผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆทางสังคมแตกต่างกันด้วย ซึ่งตัวแบบทางสังคมนี้ เสนอแนะว่า “ตัวสังคม” ต่างหากที่เป็นสาเหตุให้เกิดความสามารถที่แตกต่างของคนเหล่านั้น หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง แต่ละคนจะไม่ใช่คนพิการจากภาวะทุพพลภาพของเขา แต่จากอุปสรรคต่างๆที่อยู่ในสังคมที่ไม่ใส่ใจความสามารถที่เหลือหรือความต้องการ/จำเป็นของคนทุพพลภาพเหล่านั้น อุปสรรคที่กล่าว สามารถแบ่งได้เป็นสามประเภท คือ อุปสรรคที่แฝงอยู่ในความคิดทัศนคติ , สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่จับต้องได้ , และสภาพแวดล้อมทางสังคม/วัฒนธรรม/การเมือง/เศรษฐกิจ การที่คนพิการถูกกระบวนการทางสังคมแยกออกไปจากสังคมกระแสหลัก เกิดในหลายกระบวนการทางสังคม เช่น 1) คนพิการถูกทำให้อยู่ในสถานะ “ไร้อำนาจ” ไม่มีส่วนร่วมทางการเมืองในฐานะประชาชน คนพิการถูกแยก/ถูกปฏิเสธ ออกจากกระบวนการตัดสินใจที่มีผลทางการเมือง/การปกครองที่สำคัญๆมากมาย 2) คนพิการถูกทำให้เป็น “คนชายขอบ” ของสังคมที่เค้าวอยู่ คนพิการต้องถูกเกณฑ์ให้ไปอยู่ในที่พักอาศัยที่ไร้มาตรฐานในการดำรงชีวิต ถูกปฏิเสธที่จะเข้าถึงสถานที่และบริการที่เป็นสาธารณะ เช่น ระบบขนส่งมวลชน และคนพิการยังถูกจำกัดกรอบ ขอบเขตในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมกระแสหลัก ของสังคม เช่น ไปห้าง ไปวัด ไปดูภาพยนตร์ไม่ได้หรือไปได้อย่างลำบาก และเมื่อคนพิการกำลังถูกละเลยกับทางที่ไม่สะดวก ก็ถูกคนผ่านไปมามอง ถูกนิินทา ในที่สุด คนพิการก็โดนเหวี่ยงให้ไปอยู่ชายขอบเหมือนเดิม เป็นต้น

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้ เป็นการค้นคว้า สรรค์สรรค์ผลงานศิลปกรรมสื่อประสม โดยคำนึงถึงขอบเขตด้านเนื้อหา รูปแบบทางศิลปกรรม และเงื่อนไขด้านระยะเวลา การรวบรวมข้อมูล แนวความคิด และรูปแบบ รวมไปถึงกระบวนการที่ได้สร้างสรรค์ภาพร่างก่อนที่จะมาเป็นผลงานที่ตรงกับจุดมุ่งหมาย ในแนวความคิดของข้าพเจ้า เพื่อให้เกิดเป็นรูปแบบเฉพาะตัว ซึ่งตลอดการศึกษาของข้าพเจ้า ได้สร้างสรรค์และพัฒนาผลงาน และเก็บเกี่ยวข้อมูล แรงบันดาลใจ อีกทั้งได้เรียนรู้ค่านิยมรูปแบบการทำงานที่มี ลักษณะเฉพาะตัว และยังสามารถเพิ่มทักษะความชำนาญ อันเป็นรากฐานสำคัญในการทำงานศิลปะ โดยเฉพาะในงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ ข้าพเจ้าได้เก็บเกี่ยวความรู้ความ

เข้าใจ ทางด้านศิลปะทั้งหมดมาแสดงออกอย่างมีขอบเขต ผ่านการทดลองมากมายนาน มีทั้ง
ประสบผลสำเร็จ และไม่ประสบผลสำเร็จ คงเป็นประโยชน์ไม่มากนักเลย แก่ผู้ที่ได้ชมผลงาน
จากงานสร้างสรรค์ผลงานทั้งหมด สรุปในเนื้อหาได้ว่า ความพิกลพิการนั้น แท้จริงแล้วมนุษย์
เรารวมทั้งสังคม ต่างก็มีความพิกลพิการ แต่พิการทางด้าน ความรู้สึกนึกคิด และจิตใจมากกว่า ที่
สังคมมนุษย์เราไปยึดเหี้ยมความพิกลพิการใช้คนพิการทางด้านร่างกาย เท่านั้น จึงทำให้เกิดการจำกัด
พื้นที่และความรู้สึก ระหว่างความเป็นผู้พิการ กับคนปกติ

บรรณานุกรม

- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์.(2549). ศิลปะกับการพัฒนาคนพิการ.พิมพ์ครั้งที่ 1.กรุงเทพฯ:สแควร์ปรีนซ์.
ทองเอียร หงส์ลดารมภ์.(2543).คนพิการฟ้องสังคม.พิมพ์ครั้งที่ 1.กรุงเทพฯ:ทอริตันชัยการพิมพ์.
อารี สุทธิพันธ์.(2528).ศิลปะนิยม.พิมพ์ครั้งที่ 3.กรุงเทพฯ:กระดาศสา
Siameseminority.(2009).ตัวแบบความพิการจากสังคม (ออนไลน์). แหล่งที่มา :
<http://siameseminority.wordpress.com/tag/%E0%B8%84%E0%B8%A7%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B8%9E%E0%B8%B4%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%97%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%AA%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%A1/>

